

Andrej Sapkowski
Zaklínač II
Věčný oheň

Hranice možností

I.

"Už odtamtud nevyleze, jasná věc," prohlásil poďobaný povaleč a sám sobě přesvědčeně přikyvoval. "Je to už dýl než hodinu, co slezl dolů. Je po něm."

Obyvatelé městečka, shromáždění ve zříceninách, zaraženě mlčeli, upírajíce oči do černého otvoru v rumišti - vchodu do podzemí. Tloušťík ve žluté kamizole přešlápl z nohy na nohu, odkašlal si a smekl pomačkaný biret.

"Počkejme ještě," navrhl a setřel si pot s obočí.

"Na co?" vyštěkl poďobanec. "V těch chodbách dole číhá bazilišek. Už jsi zapomněl na ty, co na něj šli, rychtáři? Ani jeden se nevrátil. To ti nestačí? Na co máme ještě čekat?"

"Dohodli jsme se přece," zamumlal tloušťík nejistě. "Nemůžeme..."

"Dohodl ses se živým, rychtáři," přerušil jej poďobancův kumpán, pořež v kožené řeznické zástěře. "Ale teďko je už bradou nahoru, to je bez debat. Od začátku jsem věděl, že tam zařve, tak jako ti před ním. Vlezl tam jako úplnej trouba; bez zrcadla, akorát s mečem. A bez zrcadla si s baziliškem nikdo neporadí, to ví každý malý dítě."

"Aspoň jsi ušetřil grošíky, rychtáři," přisadil si poďobaný. "Odměnu za baziliškovu hlavu není zatím komu vyplatit. Můžeš se klidně vrátit domů. O čarodějníkovu koně s nákladem se postaráme my; co kdyby ho chtěl někdo ukrást?"

"Seví," přisvědčil řezník. "Kobyla je silná a vaky pěkně nacpané. Koukneme se, co v nich může být, ne?"

"To nejde... Copak jste..."

"Kušuj, rychtáři, a radši zalez. Abys neschytal," okřikl ho poďobanec.

"Pěkná kobyla," oceňoval koně řezník.

"Ale ty ji necháš na pokoji, chasníku."

Řezník se pomalu otočil k člověku, který za zády shromážděných čumilů vystoupil z průlomu v pobořené zdi. Cizinec měl husté, kučeravé, kaštanové vlasy; přes vatovanou prošívanici měl navlečenou hnědou tuniku a na nohou vysoké škorňe. A žádnou zbraň.

"Běž od toho koně," pokračoval s jedovatým úsměvem. "Cizí kůň a cizí vaky. Po cizím majetku šilháš svýma prasečima očima, natahuješ po něm svoje špinavé pazoury. To je ale hanba."

Poďobaný zvolna vsunul ruku do záhadří blůzy a tázavě pohlédl na řezníka. Ten téměř neznatelně přikývl a kývl směrem k hloučku lidí. Vystoupili z něj dva nakrátko ostříhaní hromotluci. V rukou drželi palice, jimiž se poráží dobytek.

"Co seš zač?" zeptal se poďobaný s rukou zastrčenou pod blůzou, "že nám tady kážeš o dobrých manýrách?"

"Po tom ti nic není, chasníku."

"Nenosíš zbraň."

"Pravda," zasmál se neznámý ještě sžíravěji. "Nenosím."

"To je teda smůla." Poďobanec vytáhl ruku ven - a v ní dlouhý nůž. "Smůla pro tebe, cizínče, že ji nenosíš." Také řezník vytáhl nůž - pořádný zabiják - a jeho pacholci postoupili kupředu a napřáhli palice.

"Nemám to zapotřebí," dodal bezstarostně cizinec, aniž by se pohnul z místa. "Moje zbraně chodí za mnou."

Z ruin vyšly pružným, sebevědomým krokem dvě mladé ženy. Lidé jim kvapem ustupovali z cesty. Obě dívky se usmívaly, blýskajíce přitom zuby a mhouříce oči, od nichž se až k uším táhly široké, modré pásy rituálního tetování. Pardálí kůže okolo beder jim jen zpola zakrývaly silná stehna, na nahých pažích nad vysokými, drátěnými rukavicemi hrály svaly a nad jejich rameny, rovněž chráněnými železným pletivem, bylo vidět jílce šavlí.

Pod poďobancem se podlomila kolena, nůž mu pomalu, pomaličku vyklouzl z prstů a spadl na zem.

Z díry v suti se ozval rachot kamení, škrábání, potom se ze tmy vynořily ruce a zachytily se o hranu stěny.

Za nimi se objevila hlava s bílými, nyní cihlovým prachem zčervenalými vlasy, bledá tvář a rukojeť meče, trčící nad pravým ramenem vylézajícího muže. V hloučku to zašumělo.

Se shrbenými zády vyvlekl bělovlasý z jámy příšerného tvora - zruďné monstrum, olepené krví nasáklým prachem. Zvedl mršinu za dlouhý, ještěří ocas a beze slova ji hodil pod nohy tlustého rychtáře. Ten uskočil, klopýtl přitom o zřícené zdvo a upadl, nepřestávaje však třeštit oči na zakřivený dravčí zoban, blanitá křídla a srpovitě drápy na šupinatých prackách; na hrdelní lalok, dříve zřejmě karmínový, nyní špinavě růžový, na mázdrou potažené, zapadlé oči.

"Bazilišek," řekl bělovlasý a oprášil si kalhoty. "Přesně podle naší dohody. Prosil bych svých dvě stě lantarů. A poctivých - neořezaných. Nenechám se jen tak napálit."

Rychtář chvějícími se prsty vytáhl měšec. Bělovlasý se rozhlédl, na okamžik se jeho pohled zastavil na poďobanci a na noži u jeho nohou. Podíval se na muže v hnědé tunice, na dívky v pardálích kůžích.

"Jako obvykle," poznamenal, když bral váček z rychtářovy roztřesené ruky. "Za mizerný groš pro vás nasazují život, a vy se mezitím staráte, jak mě okrást. Nikdy se nezměníte, aby vás svrab sežral."

"Nic se nestalo," zablekotal řezník couvaje. Jeho dva pohůnci se již dříve ukryli mezi okolostojícími. "Tvým věcem se nic nestalo, pane."

"To mě těší," usmál se bělovlasý. Lidé, kteří spatřili ten úsměv, šířící se v bledém obličejí jako rozchlipující se rána, se začali chvatně rozcházet. "Proto se ani tobě tentokrát nic nestane. Odejdi v pokoji. Ale odejdi rychle!"

Poďobanec se rovněž pokoušel vycouvat. Jizvy po neštovicích se ohavně vyrazily na jeho zsinálé tváři.

"Ty počkej," zadržel ho muž v hnědé tunice. "Na něco jsi zapomněl."

"Na co... pane?"

"Vytáhlš na mne nůž."

Vyšší z dívek, široce rozkročená, se zhoupla v bocích. Téměř nepostřehnutelným pohybem tasená šavle zasvištěla vzduchem. Poďobancova hlava vysokým obloukem odletěla s krku a zapadla do zejícího otvoru.

Trup se svalil na rozbité cihly těžce a neohrabaně jako podřatý kmen. Čumilové zakvíleli. Druhá dívka s rukou na jílci se pohotově obrátila, aby svojí družce kryla záda. Zbytečně. Obyvatelé městečka, klopýtající a padající v rozvalinách, prchali k domovu. V jejich čele uháněl při své tloušťce úctyhodnými skoky rychtář, předběhl dokonce i vyděšeného řezníka.

"Pěkná rána," řekl uznale bělovlasý. Rukou v černé rukavici si clonil oči před sluncem. "Pěkná rána zerrikánské šavle. Skláním hlavu před šermířským uměním a půvabem svobodných válečnic. Jsem Geralt z Rivie."

"A já," ukázal si neznámý na hrud', na vybledlý erb, představující tři černé ptáky, sedící v řadě za sebou na zlatém poli, "jsem Borch, řečený Tři Kavky. Tohle jsou moje děvčata, Tea a Veá. Říkám jim tak, poněvadž na jejich pravých jménech bych si zlomil jazyk. Jak jsi hned poznal, jsou to Zerrikánky."

"Zdá se, že díky jim jsem nepřišel o koně a výstroj. Děkuji vám, bojovnice. Děkuji též tobě, pane Borchu."

"Tři Kavky. Toho pána si odpusť. Zdržuje tě ještě něco v tomhle hnízdě, Geralte z Rivie?"

"Právě naopak."

"Výborně. Mám návrh: nedaleko odsud, na rozcestí k říčnímu přístavu, je zájezdní hostinec. Jmenuje se "U zadumaného draka." Tamější kuchyni se žádná jiná v okolí nevyrovná. Mám tam zrovna namířeno na večeři a na nocleh. Potěšilo by mne, kdybys přijal moje pozvání."

"Borchu," otočil se bělovlasý od svého koně a pohlédl cizinci do očí. "Chtěl bych, aby mezi námi bylo jasno. Uvědomuješ si, doufám, že jsem zaklínač."

"To mi došlo. Ale řekls to tónem, jako bys mě varoval, že jsi malomocný."

"Jsou tací," řekl Geralt pomalu, "kteří by před společností jednoho zaklínače, dali přednost celému zástupu malomocných."

"Jsou i tací," zachechtal se Tři Kavky, "kteří dávají přednost ovcím před holkami. Můžeme je tedy politovat - jedny i ty druhé. Opakuji svoje pozvání."

Geralt si stáhl rukavici a stiskl nabízenou ruku.

"Přijímám. Těší mne, že tě poznávám."

"Nuže na cestu. Pořádně mi vytrávil."

II.

Krčmář přešel utěrkou nahrubo ohoblovanou stolní desku, uklonil se a úslužně se usmál. Chyběly mu dva přední zuby.

"Tááák..." Tři Kavky zvedl oči k začouzenému, pavučinami ověšenému stropu. "Nejdřív... Nejdřív pivo. Abys nemusel pořád běhat, rovnou celý soudek. A k pivu... Co nám, příteli, můžeš nabídnout k pivu?"

"Sýr?" navrhl hostinský.

"Ee," zašklebil se Borch. "Sýr si dáme jako zákusek. K pivu by to chtělo něco ostrého, kyselého."

"K službám," roztáhl se krčmářův úsměv do šířky. Přední řezáky nebyly jediné zuby, které mu scházely.

"Úhoře s česnekem v oleji a v octě nebo zelenou papriku v kyselém nálevu..."

"V pořádku. Dones obojí. A pak polévku. Kdysi jsem tu jedl takovou - plavaly v ní roztodivné rybky, šneci a všelijaké jiné dobroty..."

"Vorašskou polévku."

"To byla ona. A po ní jehněčí pečení na cibulce. A potom hromadu raků. Přidej k nim kopru, co se do hrnce vejde. A potom ten ovčí sýr. A salát. A potom se uvidí."

"Přichystám. Pro všechny? To znamená čtyřikrát?" Vyšší Zerrikánka zavrtěla hlavou a klouby prstů se významně poklepala v pase.

"Zapomněl jsem," zamrkal Tři Kavky spiklenecky na Geralta. "Děvčata si udržují postavy. Hospodský, to skopové jen pro nás dva. Pivo dones hned, i ty úhoře. S ostatním chvilku počkej, ať nám jídlo nevystydne. Nepřišli jsme si sem nacpat břicha, nýbrž porozprávět, v příjemné společnosti strávit čas."

"Rozumím," uklonil se krčmář.

"Chápavost, to je ve tvém oboru důležitá vlastnost. Nastav dlaň, příteli."

Zacinkaly zlaté mince. Krčmářova papula se roztáhla snad až k hranicím možností.

"To není záloha," upozornil jej Tři Kavky. "To je spropitné. A teď pospěš do kuchyně, dobrý muži."

V alkovně bylo teplo. Geralt si rozeplul opasek, stáhl kazajku a vyhrnul rukávy u košile.

"Vidím," řekl, "že nouzí netrpíš. Žiješ z výsad stavu rytířského?"

"Částečně," usmál se Tři Kavky, ale dál to nerozváděl. Rychle se vypořádali s úhoři a čtvrtinou soudku. Piva si Zerrikánky neodpíraly a obě se očividně rozveselily. Něco si šeptaly. Vea, ta vyšší, vybuchla hrdelním smíchem.

"Děvčata hovoří Obecnou?" otázal se Geralt, sledující je koutkem oka.

"Špatně. A příliš toho nenamluví. To jim slouží ke cti, ne? Jak ti chutná polévka, Geralte?"

"Mhm."

"Napijme se."

"Mhm."

"Geralte." Tři Kavky odložil lžiči a distingovaně říhl. "Vraťme se k našemu předchozímu rozhovoru.

Vyrozuměl jsem z něj, že ty, zaklínač, vandruješ po světě, a když po cestě narazíš na nějakou nestvůru, zabiješ ji. Za to bereš peníze. Souhlasí?"

"Víceméně."

"Stává se ti, že si tě někam přímo pozvou? Že na tom mají, řekněme, zvláštní zájem? Ty pak přijedeš a vykonáš svou práci, že ano?"

"Záleží kdo mě pozve a z jakého důvodu."

"... a za kolik?"

"To taky," pokrčil rameny zaklínač. "I když je živobytí čím dál dražší, přece se kvůli tomu nepůjdu oběsit, jak říkávala jedna moje známá čarodějnice."

"To je svérázný přístup. A hlavně praktický, řekl bych. Nicméně na počátku je přece jen nějaká idea, Geralte. Odvěká válka sil Pořádku se silami Chaosu, jak říkával jeden můj známý čaroděj. Představuji si tě v roli vykonavatele oné myšlenky bránícího lidi před Zlem - vždy a všude, bez výjimky. Stojíš na přesně vymezené straně palisády."

"Síly Pořádku. Síly Chaosu. Nabubřelá slova, Borchu. Za každou cenu mě chceš postavit na jednu stranu v boji, který začal dávno před naším narozením a bude pokračovat, až už tu dávno nebudeme. Na které straně stojí kovář, který ková koně? A náš hostinský, který sem právě nese pěkný kus skopového? Kde, podle tebe, leží hranice mezi Pořádkem a Chaosem?"

"To je přece jasné," podíval se mu Tři Kavky zpříma do očí. "Všechno, co ztělesňuje Chaos, je útočící stranou, ohrožením. Pořádek je ohrožen a musí být chráněn. Potřebuje obránce. A, napijme se a pusťme se do pečinky."

"Správně."

Děvčata vynechala jeden chod; hlídala si přece postavy, avšak přestávku v jídle vyplnila rychlým pitím. Vea se naklonila ke své přítelkyni a něco jí šeptala, konec jejího copu sklouzl po stolní desce. Tea, mhouřic potetovaná víčka, se nahlas rozesmála.

"Nuže," řekl Borch, ohryzávaje kost. "Jestli nemáš nic proti tomu, můžeme pokračovat v naší diskusi. Pokud jsem ti dobře rozuměl, nemáš zájem být zařazen k žádné ze zmíněných bojujících stran. Děláš jen svou práci."

"Tak jest."

"Nicméně před konfliktem Řádu a Chaosu neunikneš ani ty. Přestože jsi použil takové přirovnání, tebe nelze srovnávat s žádným kovářem. Sledovali jsme tvou práci. Zalezeš do sklepení ve zbořeništi a vytáhneš odtamtud zapíchnutého baziliška. Je jistý rozdíl, milý příteli, mezi přibíjením podkov a zabíjením bazilišků. Takže, jestli odměna bude stát za to, poženeš se třeba na kraj světa rozsekat netvora, kterého ti ukážou. Dejme tomu, ohavný drak bude pustošit..."

"Špatný příklad," skočil mu do řeči Geralt. "Právě tady stojím mimo ten tvůj konflikt. Protože draky, které bezpochyby zařadíš mezi tvoření Chaosu, já nezabíjím."

"Jakpak to?" Tři Kavky si pečlivě olizoval masné prsty. "To je ale překvapení. Vždyť právě drak je ze všech potvor nejodpornější, nejukrutnější a nejnebezpečnější. Ohavný plaz. Útočí na lidi, chrlí oheň a požírá ty... no, nevinné panny, že ano. Co já už o dracích slyšel hrůzostrašných historií. To přece není možné, abys ty, zkušený zaklínač, neměl na svém kontě alespoň několik takových bestii."

"Nelovím draky," řekl Geralt suše. "Vidlohyony ano. Klouzáky. Taky létavce. Ale pravé draky nikdy - zelené, červené ani černé. Vezmi to laskavě na vědomí."

"Překvapils mě," podivil se Tři Kavky. "Dobrá, беру to na vědomí. Necháme toho, vidím něco červeného. To, co se k nám blíží, nejsou draci, nýbrž raci. Honem se ještě napijme!"

Drtili zuby červené skořápky a polykali bílé maso. Slaná voda jim stékala po rukou a nepříjemně štípala. Borch naléval pivo, dokud ze soudku nezmizela poslední kapka. Zerrikánky byly zřejmě ve výborné náladě, se zlověstnými úsměvy se rozhlížely po krčmě - zaklínač si byl jist, že hledají záminku k nějaké výtržnosti. Nepřehlédli to ani Borch, poněvadž jim žertem pohrozil za ocas drženým rakem. Dívky se rozchichotaly; Tea našpulila rty jako při polibku a mrkla očkem - při její potetované tváři to působilo vskutku příšerně.

"Jsou jako divoké kočky," obrátil se Tři Kavky na Geralta. "Abych byl kvůli nim neustále na pozoru. Ani se nenaděješ a ric pic - na zemi jsou něčí střeva. Ale stojí za všechny peníze. Kdybys věděl, co všechno dokážou."

"Vím," přikývl Geralt. "Sotva bys získal nějakou lepší eskortu. Zerrikánky jsou amazonky, od dětství cvičené k boji."

"Na to jsem teď nemyslel." Borch vyplivl na stůl klepátko. "Chtěl jsem říct, co dovedou v posteli."

Geralt nenápadně zašilhal po dívkách. Smály se. Vea bleskovým, nepředvídatelným pohybem sáhla do mísy. Upírajíc na zaklínače přimhouřené oči, s praskotem rozkousla skořápku. Na rtech se jí leskla slaná voda.

Tři Kavky se hlasitě zasmál.

"Nuže, Geralte," řekl, "draky tedy nelovíš. Vzal jsem to na vědomí. Ale, smím se zeptat, proč jsi vzpomněl jenom tři barevně odlišné odrůdy draků?"

"No, případně čtyři."

"Mluvil jsi o třech."

"Ti draci tě nějak zajímají, Borchu. Z nějakého zvláštního důvodu?"

"Ne, jen ze zvědavosti."

"Aha. Tak pokud se týká těch barev, vžilo se takové dělení pravých draků - třebaže není moc přesné. Zelení draci, ti nejběžnější, jsou spíše šediví jako obyčejní klouzáci. Červení mají ve skutečnosti barvu rezavou anebo cihlovou. Velcí tmavohnědí draci bývají označováni jako černí. Nejvzácnější budou patrně bílí, já sám jsem takového v životě neviděl. Měli by se vyskytovat na dalekém severu - prý."

"Pozoruhodné. Ale víš, o jakých dracích jsem ještě slyšel?"

"Vím." Geralt se napil piva. "O těch, co každý - o zlatých. Tak ti neexistují."

"Co tě vede k takovému nezvratnému tvrzení? Nikdy jsi je neviděl? Bílé přece taky ne."

"To je něco jiného. V zámoří, v Ofiru a Zangwebaru, žijí koně s černými a bílými pruhy. Ani ty jsem nikdy neviděl, ale vím, že existovat mohou. Avšak zlatý drak je legendární stvoření. Mýtické. Stejně jako - dejme tomu fénix. Na fénixy a zlaté draky nevěř."

Vea se lokty opírala o stůl a se zaujetím naslouchala. "Jistě musíš vědět, co říkáš. Jsi přece zaklínač." Borch zvedl korbel. "Přesto jsem přesvědčen, že každá legenda a každý mýtus mají své kořeny. A ty odněkud vyrůstají."

"Vyrůstají," přisvědčil Geralt. "Nejčastěji ze snů, tužeb a fantazie. Z víry, že neexistuje hranice možností. Anebo náhody."

"Právě! Náhoda! Kdysi dávno se snad někde vyskytl zlatý drak - ojedinělá, nikdy nezopakovaná mutace."

"Pokud se něco podobného opravdu stalo, potkal jej osud všech podobných mutantů." Geralt sklonil hlavu.

"Příliš se lišil, než aby přežil."

"Ha!" zvolal Tři Kavky. "Teď popíráš přírodní zákony, Geralte. Můj známý čaroděj hlásal, že v přírodě má každý tvor své pokračování a takovým či onakým způsobem přetrvá. Konec jednoho značí počátek druhého a není žádné hranice možností, přinejmenším příroda ji nezná."

"Ten tvůj známý musel být veliký optimista. S jednou věcí ovšem nepočítal - s omylem přírody. Nebo těch, kteří si lehkomyšlně pohrávali s jejími zákony. Zlatý drak a jemu podobní mutanty, pokud by se někdy vyskytli, neměli šanci přetrvat. Stála jim v cestě jedna krutá, neúprosná hranice možností."

"Co je to za hranici?"

"Mutanti." Svaly na Geraltových čelistích se napjaly. "Mutanti jsou sterilní, Borchu. Jenom v legendách může přetrvat to, co v přírodě přežít nikdy nemůže. Pouze pověsti a báje neznají hranici možností."

Tři Kavky mlčel. Geralt se podíval na dívky, na jejich náhle vážné tváře. Vea se k němu nečekaně naklonila a objala ho kolem krku pevnou, svalnatou paží. Na líci ucítil její ústa - mokrá od piva.

"Mají tě rády," řekl udiveně Tři Kavky. "Ať do mě na místě hrom bací, mají tě rády."

"Co je na tom tak mimořádného?" usmál se smutně zaklínač.

"Nic, ale rozhodně to musíme zapít. Hospodský! Ještě soudek!"

"Neblázni, leda tak džbáněk."

"Dva... Dva džbány!" zahulákal Tři Kavky. "Teo, musím na chvíli ven."

Zerrikánka vstala, vzala s lavice šavli a přejela výčep vyzývavým pohledem. Ačkoliv se zde našlo přinejmenším několik párů očí, v nichž, jak si zaklínač všiml, chtivě zablýsklo při pohledu na Borchův

napěchovaný měsíc, nenašel se nikdo, kdo by se odvážil vydat za jeho majitelem, drobet se potácejícím cestou na dvůr. Tea pokrčila rameny a vyšla za svým zaměstnavatelem.

"Jak se vlastně opravdu jmenuješ?" otázal se Geralt té, která zůstala u stolu. Ve a blýskla bílými zuby. Košili měla hluboko rozepnutou - k hranici možností. Zaklínač nepochyboval, že i tohle je výzva vůči okolí."

"Alveaenerle."

"Hezké jméno." Geralt čekal, že Zerrikánka našpulí rty a mrkne na něho. Nezmýlil se.

"Veo?"

"Hm?"

"Proč cestujete s Borchem? Vy, svobodné válečnice? Můžeš mi to vysvětlit?"

"Hm."

"Hm, co?"

"On je..." Zerrikánka, mračíc čelo, pracně hledala slova. "On je... nej... hezčí."

Zaklínač zavrtěl hlavou. Nebylo to poprvé, kdy pro něj měřítka, podle kterých ženy posuzovaly mužskou přitažlivost, zůstávala záhadou.

Tři Kavky vpadl do výčepu. Ještě si dopínaje kalhoty, šel dát krčmáři další příkazy. Dva kroky za ním šla Tea, znuděným pohledem obhlížející místnost. Oči plavců a kupců se pečlivě vyhýbaly jejímu zraku. Ve a jedla dalšího raka, vrhající přitom na Geralta výmluvné pohledy.

"Objednal jsem nám ještě po úhoři, tentokrát pečeném," oznámil Tři Kavky a těžce sedaje, břítkl do lavice sponou rozepnutého opasku. "Při louskání těch raků jsem se unavil a docela mi vyhládlo. A zamluvil jsem nocleh, Geralte. Kam by ses teď na noc vláčel? Pobavíme se. Na zdraví, děvčata!"

"Vesskheal," odpověděla Ve a, zvedajíc korbel. Tea jen zamžourala a protáhla se jako kočka. Geralta docela udivilo, že se jejímu poprsí nepodařilo protrhnout košili.

"Pobavíme se," zvolal Tři Kavky, natáhl se přes stůl a pleskl Ve u po stehně. "Pobavíme, zaklínači. Hej, hospodský! Poběž sem!"

Krčmář, utíraje si ruce do zástěry, přiběhl ke stolu.

"Najde se u tebe kád? Nějaká veliká a jaksepatří důkladná?"

"Jak veliká, pane?"

"Aby se do ní vešli čtyři lidi."

"Čtyři...?" Krčmář zůstal s otevřenými ústy.

"Čtyři," potvrdil Tři Kavky, okázale potěžkávaje plný měsíc.

"Samozřejmě..., že se najde," olízl se krčmář.

"Skvěle," zasmál se Borch. "Nech ji zanést do mého pokoje a naplnit horkou vodou. Do práce, brachu. Jo, dej tam taky přinést pivo, tři džbány."

Zerrikánky se rozesmály a mrkly tentokrát obě zároveň. "Kterou si vybereš?" zeptal se Tři Kavky. "No? Geralte?"

Geralt se rozpačitě poškrábal.

"Vím, že je to těžké," řekl Tři Kavky s pochopením. "Sám se někdy nedokážu rozhodnout. Dobrá, rozmyslíš si to při koupeli. Hola, děvčata, jdeme nahoru!"

III.

Na mostě byla závora. Cestu křížila dlouhá, silná kláda, položená na důkladných, dřevěných kozách. Před ní i za ní stáli halberdýři v pobíjených, kožených krznech a kroužkových kápích. Nad jejich hlavami ochable povlávala purpurová korouhev se znakem stříbrného gryfa.

"Co má tohle znamenat?" podivil se Tři Kavky, když přijeli blíže. "Přejezd je zakázán?"

"Glejt máte?" chtěl vědět nejbližší halberdýr. Ani přitom nevytáhl z úst větvičku, kterou kdovíproč žvýkal - z hladu či z nudy.

"Jaký glejt? Copak je mor? Nebo válka? Na čí rozkaz tady blokujete zemskou stezku?"

"Na rozkaz krále Nedamíra, pána Caingornu." Strážný přehodil okousaný klacek z jednoho koutku úst do druhého a ukázal na praporec. "Bez glejtu se do hor jet nedá."

"Nějaká pitomost," usoudil Geralt otráveně. "Tohle přece není území Caingornu, nýbrž holopolská država. A Holopole, nikoli Caingorn, vybírá mýto na mostech přes Braa. Co s tím má společného Nedamír?"

"Na to se mě neptejte." Zbrojnoš vyplivl větvičku na zem. "To není moje věc, mám jenom prohlížet glejty.

Jestli vás to zajímá, optejte se našeho desátníka."

"A kdepak ho najdeme?"

"Támhle, za tou boudou, vyhřívá se na sluníčku," odvětil strážný. Na Geralta se ani nepodíval, bezostyšně očumoval odhalená stehna Zerrikánek.

Za domkem mýtného seděl na kládě zbrojnoš a násadou halberdy čmáral do písku figuru nahé ženy - spíše jen torzo, ovšem ve velmi osobitém pojetí. Vedle něho, lehce brnkaje na struny loutny, zpola seděl, zpola ležel štíhlý chlapec. Do očí měl posunut podivuhodný klobouček švestkové barvy, ozdobený stříbrnou přezkou a dlouhým, nervózně se chvějícím volavčím pérem.

Geralt poznal tu výstřední pokrývku hlavy, proslulou od Buiny po Jarugu, známou na dvorech a hradech, v hostincích, krčmách i putykách. V těch obzvlášť.

"Marigolde!"

"Geralt zaklínač!" Zpod klobouku vykoukly veselé modré oči. "To je překvapení; ty tady? Nemáš náhodou glejt?"

"Co máte všichni s tím glejtem?" Zaklínač seskočil ze sedla. "Co se to tady děje, Marigolde? Chtěli jsme se dostat na druhý břeh Braa, já a tento rytíř Borch Tři Kavky se svým doprovodem. Ale nejde to, jak se zdá."

"Nejde," potvrdil Marigold. Vstal, smekl klobouk a s okázalou dvorností se poklonil Zerrikánkám. "Dokonce ani mne nechťejí pustit. Mne, Marigolda, nejslavnějšího minstrela a poetu v okruhu tisíce mil nepropustí tuhle ten desátník, ač sám je též umělecky založen, jak se můžete přesvědčit."

"Nikoho bez glejtu," zahučel rozmrzele zbrojnoš a dlobnutím dřevcem do písku završil své "umělecké" dílo konečným detailem.

"Inu, co naplat," řekl zaklínač. "Pojedeme po levém břehu. Cesta do Hengforsu se nám sice protáhne, ale co nám zbývá?"

"Do Hengforsu?" podivil se básník. "Copak ty, Geralte, nejedeš k Nedamírovi? Na draka?"

"Na jakého draka?"

"Nevíte? Opravdu nevíte? To vám panstvo musím o všem vyrozprávět. Stejně musím čekat, zdali tudy náhodou nepojede někdo s glejtem. Někdo, kdo mne zná a dovolí, abych se k němu přidal. Posadte se."

"Okamžik," zadržel jej Tři Kavky. "Slunce má, pravda, ještě daleko k vrcholu své dráhy, ale já už mám žízeň jako trám. Nebudeme tady mlít suchou hubou. Teo, Veo, vraťte se do městečka a kupte soudek."

"Ty se mně líbíš, pane..."

"Borch, zvaný Tři Kavky."

"Já se jmenuji Marigold a někdy mě zvou Nedostižný. Především některé dívky..."

"Vyprávěj, Marigolde," přerušil jeho samochválu netrpělivý zaklínač. "Nemáme čas trčet tady do večera."

Pěvec sevřel prsty šíjí loutny a uhodil do strun. "Jak si přejete. Řečí vázanou či prostou?"

"Obyčejnou."

"No prosím," souhlasil Marigold, ale nástroj neodložil. "Slyšte tedy, vzácní pánové, co se týden tomu přihodilo opodál svobodného města, Holopole zvaného. Onoho dne, za bledého úsvitu, sotva probouzející se slunce ponejprv políbilo závoje mlhy visící nad lukami..."

"Mělo to být prosté vyprávění," připomněl mu Geralt.

"Copak není? No dobrá, rozumím. Stručně a bez metafor: na pastviny u Holopole přiletěl drak."

"Hmm," zapochyboval zaklínač. "Tomu se mi nechce moc věřit; nikdo v širokém okolí už celá léta draka nezahlédl. Nebyl to náhodou obyčejný klouzák? Občas se vyskytne klouzák tak velký jako..."

"No dovol, zaklínači, vím co říkám. Viděl jsem ho. Náhodou jsem byl právě v Holopoli na jarmarku a všechno jsem viděl na vlastní oči. Už mám i baladu složenou, ale vy jste nechťejí..."

"Mluv k věci. Byl velký?"

"Asi tak tři koňské délky. V kohoutku sice nebyl vyšší než kůň, leč podstatně mohutnějšího trupu. Šedý jako prach."

"Tedy zelený."

"Mhm. Přiletěl nikým nečekán, padl rovnou na stádo ovcí, zahnal pastýře, pobil tučet zvířat, čtyři z nich hned sežral a zase odletěl."

"Odletěl..." zakroutil hlavou Geralt. "To je všechno?"

"Ne. Příštího rána se objevil zase, tentokrát blíže města. Přihnal se k houfu ženských, co praly prádlo na břehu Braa. Člověče, ty pelášily! V životě jsem se tak nenasmál. Drak dvakrát zakroužil nad Holopolem a odletěl na pastviny, kde se znovu pustil do ovcí. Teprve teď nastala mela, poněvadž předtím pastýřům nikdo neuvěřil. Purkmistr svolal městskou domobranu a cechy, jenže než se dali měšťanostové dohromady, chopil se toho plebs a problém vyřešil."

"Jak?"

"Zajímavým lidovým způsobem. Jistý obuvnický mistr, jménem Kozojed, přišel na to, jak plaza obelstít. Vykuchal ovci a důkladně ji naládoval kýchavicí, rulíkem, kozím pyskem, sírou a ševcovskou smůlou. Pro jistotu tam místní ranhojič nalil ještě dva žejdlíky svého lektvaru na vředy a kaplan ze svatyně Crewe nad tou zdechlinou zahuhňal nějaká zaříkání. Potom tuhle tu ovečku podepřenou klackem postavili doprostřed stáda. Popravdě jsme vůbec nevěřili, že se ta saň nechá nalákat na takové smradlavé lejno, ale jak se říká, skutečnost předčila naše očekávání. Netvor pohrdl živými, bečícími ovcemi a zhltnul návnadu i s tím klackem."

"Co se dělo potom? Povídej, Marigolde!"

"Copak dělám něco jiného? Přece povídám. Poslyšte, jak to bylo dál. Netvalo to ani takovou chvíli, co by stačila příčinlivému chlapíkovi k rozvázání ženské šněrovačky, a drak začal ryčet a vypouštět dým zepředu i zezadu. Metal kozelce, pokoušel se vzlétnout a potom úplně ochabl a znehybněl. Dvojice dobrovolníků se vydala ověřit, zda otrávená bestie ještě dýchá. Byli to obecní hrobník a obecní blázen, zplozený pomatenou

dcerou dřevorubce a četou námezdních pikenýrů, kteří táhli přes Holopole během povstání vévody Močihraha."

"Ty ale umíš lhát, Marigolde."

"Já nelžu, pouze dodávám příběhu barvitosti, a to je rozdíl."

"Ne moc velký. Škoda času, vyprávěj."

"Inu, jak jsem říkal - statečný hrobník a chrabří idiot vyrazili coby průzkumníci. Holopolští jim potom postavili pomníček - je malý, leč oko potěší."

"Aha," poznamenal Borch. "To znamená, že drak zůstal naživu."

"Jasně," odpověděl radostně Marigold. "Byl živý, ale tak zesláblý, že nesežral ani hrobníka ani blbečka, jenom olízal krev. A pak, k obecnému zklamání, netvor odletěl. Vznosl se, pravda, s nemalou námahou, každých pár set kroků se zaduněním spadl, ale opět vzlétl. Chvilími šel i po zemi, zadní nohy přitom vlekl za sebou. Někteří odvážlivci se pustili za ním, ale jen na dohled. Víte, co zjistili?"

"Řekni, Marigolde."

"Saň se dostala do úžlabin Poštolčích hor, někam k pramenům Braa a skryla se v tamějších jeskyních."

"Teď už je to jasné," řekl Geralt. "Drak v těch jeskyních přebýval možná po celá staletí, pohroužený v letargii. Slyšel jsem o podobných případech. A někde tam musí být taky jeho poklad. Teď je už jasné, proč se hlídají mosty. Něčí ruka chce poklad shrábnout. A ta ruka patří Nedamírovi z Caingornu."

"Přesně," potvrdil trubadúr. "Právě z toho důvodu to v celém Holopoli vře, tamní obyvatelé jsou samozřejmě přesvědčeni, že drak i se svým bohatstvím náleží jim. Jenže na Nedamíra si netroufají. Je to sice úplný mlíčňák, ještě se ani nezačal holit, ale všem už stačil dokázat, že mu není radno vstoupit do cesty. A vzhledem k tomu, jak málo ztrácel času, mu na tom drakovi musí zatraceně záležet."

"Chtěl jsi říci - na pokladu."

"Právě, že více na drakovi než na pokladu. Abyste rozuměli: Nedamír si brousí zuby na sousední knížectví Malleore. Tam po náhlém a nevyjasněném úmrtí panovníka zůstala jeho jediná dcera a dědička - princezna ve věku, dalo by se říci, ložnicovém. Malleorští velmoži však hledí na Nedamíra a jiné nápadníky s pramalou přízní, neboť je jim jasné, že nový vládce jim přitáhne udidlo jinak než usmrkaná princeznička. Vyhrabali odněkud staré, zaprášené proroctví, v němž se praví, že princeznu ruku a vladařskou mitru dostane ten, kdo přemůže draka. Poněvadž se tady, široko daleko, žádný drak neukázal už celé věky, domnívali se, že budou mít pokoj. Nedamír by se té hloupé báchorce pochopitelně vysmál, ovládl by Malleore zbrojnou silou a hotovo, ale když se rozletěla zpráva o holopolském draku, okamžitě mu došlo, jak porazit malleorskou šlechtu její vlastní zbraní. Vstoupil by do země s dračí hlavou, lid by jej uvítal jako panovníka vyvoleného bohy a panstvo by nesmělo ani pípnout. Není tedy divu, že se za drakem žene jak hladový pes. Zvláště za takovým, který se sotva drží na nohou. Je to pro něj úsměv štěstěny, jistá výhra."

"A konkurentům uzavřel cesty."

"Ano, a Holopolanům. Zároveň rozeslal jízdni posly s výzvami těm, kteří by šli plaza zabít. To víte, že se král nepohne osobně s mečem v ruce do temné jeskyně. Bez váhání si najal nejproslulejší drakobijce. Většinu z nich asi znáš, Geralte."

"Snad. Kdo přijel?"

"Za prvé Eyck z Denesle."

"Aby to..." hvízdal potichu Geralt. "Zbožný a ctnostný Eyck, rytíř bez bázně a hany, ve vlastní osobě."

"Znáš ho, Geralte?" otázal se Borch. "Je to skutečně takový pobíječ draků?"

"Nejen draků. Eyck si ví rady s kdejakým netvorem. Lovil dokonce mantikory a gryfy. A pár draků už za sebou taky má. Je dobrý. Ale kazí mi živnost, lotr, nebere peníze. Kdo další, Marigolde?"

"Sekáči z Crinfridu."

"Hrome, to je tedy po ještěrovi. I kdyby se nakrásně uzdravil. Tenhle trojlístek, to je sehraná parta. Nebojují moc čistě, ale zato účinně. Vybili všechny klouzáky a vidlohony v Redanii, a navrch ještě tři draky červené a jednoho černého - to už je co říct. To jsou všichni?"

"Ne. Ještě šest trpaslíků pod vedením Yarpaena Zigrina."

"Toho neznám."

"Ale o draku Ocwistovi z Křišťálové hory jsi určitě slyšel."

"Slyšel. A viděl jsem pár kamenů z jeho pokladu. Safíry nevidané barvy a diamanty velké jako třešně."

"Tedy abys věděl: právě Yarpene Zigrin a jeho trpaslíci dostali starého Ocwista. Byla o tom dokonce složena balada, ale za nic nestojí, protože není ode mne. Jestli jsi ji neslyšel, o nic nepřišels."

"Ještě někdo?"

"Ne, pokud nepočítám tebe. Říkals, že jsi o drakovi nevěděl, a možná to byla pravda, kdoví. Ale teď už víš. A co?"

"A nic. Drak mě nezajímá."

"Ha! To je chytré, Geralte. Koneckonců když nemáš ten zatracený glejt."

"Opakuji, že mě ten drak nezajímá. Ale co ty, Marigolde? Co táhne tebe tím směrem?"

Trubadúr pokrčil rameny.

"Naskytne-li se taková událost, nesmím si ji nechat ujít. O boji s drakem se bude dlouho vyprávět. Jistě, mohl bych složit baladu dle vyprávění jiných, ale jak teprve bude znít, až bude zpívána svědkem, který viděl vše na vlastní oči."

"Boj s drakem?" zasmál se Tři Kavky. "Není to něco jako porážka dobytka? Poslouchám a nevycházím z údivu. Proslavení válečníci sedlají koně a horempádem se sem ženou, jen aby dorazili polomrtvou saň, zákeřně otrávenou nějakým chámem. Je to k smíchu - a k zblití."

"Mýlíš se," poznamenal Geralt. "Pokud ten drak nezahynul na místě, jeho organismus už působení jedu pravděpodobně překonal a tak bude opět při síle. Zřejmě to pro něj ale nebude mít valný význam. Crinfridští Sekáči ho tak či tak dostanou, ovšem bez boje, to si můžeš být jist, se to neobejde."

"Tedy sázíš na Sekáče, Geralte."

"Jednoznačně."

"Jenomže," ozval se náhle dosud mlčící zbrojnoš - umělec, "takový dračisko je nadpřirozený stvoření a těžko si s ním poradí někdo, kdo nezná silný kouzla. Jestli se mu někdo dostane na kůži, bude to nejspíš ta čarodějka, co tudy včera přejela."

"Kdo?" naklonil hlavu Geralt.

"Čarodějka," opakoval strážný. "Přece povídám..."

"Řekla ti jméno?"

"Jo, ale zapomněl jsem je. Glejt měla. Byla mladá, hezká - svým způsobem, ale ty oči... Znáte to, páni, že jo? Mráz vám běží po hřbetě, jak se na vás taková podívá."

"Víš o ní něco, Marigolde? Kdo to mohl být?"

"Nee," zašklebil se básník. "Mladá, hezká, uhrančivé oči - to je mi popis. Takové jsou všechny. Žádná čarodějka, kterou jsem poznal, a bylo jich dost, nevypadala na víc než pětadvacet, třicet; přitom některé, jak jsem slyšel, pamatují časy, když bory šuměly, tam, kde dneska stojí Novigrad. Konečně, nač by jim byly elixíry z mandragory. I do očí si je kapou, aby se jim svítily. Inu, ženské."

"Nebyla zrzavá?" zajímal se zaklínač.

"Kdepak," odpověděl desátník. "Černovlasá."

"A kůň? Ryzák s bílou hvězdou na čele?"

"Ne. Černý jako jeho paní. Řeknu vám, páni, že toho draka dostane ona. Drak, málo naplat, to je práce pro čaroděje. Lidská síla proti němu nic nezmůže."

"To jsem zvědav, co by ti na to řekl švec Kozojed," zasmál se Marigold. "Kdyby sehnal něco silnějšího než rulík a blín, sušila by se teď dračí kůže na holopolských hradbách, měl bych baladu hotovou a nemusel se tady potit na slunci."

"Pročpak ses nepřipojil k Nedamírovi?" zeptal se Geralt, pohlížeje úkosem na básníka. "Byl jsi přece v Holopoli, když odjížděl. Nemá snad král v lásce umělce? Co se ti přihodilo, že se tady potíš, místo abys deklamoval u královského těmene?"

"Přihodila se jistá mladá vdova," vysvětlil rozmrzele Marigold. "Aby to šlak trefil, zdržel jsem se u ženské a příštího dne už byl Nedamír se svým doprovodem za řekou. Vzali sebou dokonce i toho Kozojeda a zvědy z holopolské domobrany - jenom na mne jaksi zapomněli. Vysvětluji to tadyhle desátníkovi, ale on pořád svoje..."

"Má glejt, pouštím," zavolal velitel halberdýrů, právě močící na stěnu domku mýtného. "Nemá glejt, nepustím. To je rozkaz..."

"Hle," přerušil jej Tři Kavky. "Děvčata se vracejí s pivem."

"A ne samy," dodal Marigold vstávaje. "Pohledte na toho koně. Ten sám vypadá jako drak."

Od březového lesíka se cvalem blížily Zerrikánky a mezi nimi jezdec na mohutném, bojovém, neklidném hřebci. Geralt rovněž vstal. Cizinec měl na sobě fialový, sametový kabátec, krumplovaný stříbrem a sobolinou lemovaný, krátký plášť. Vzpřímen v sedle, pyšně na ně shlížel. Geralt znal podobné pohledy. Neměl je v oblibě.

"Zdravím vás, pánové. Jsem Dorregaray," představil se jezdec, když pomalu a s vážností sestoupil z koně.

"Mistr Dorregaray, černokněžník."

"Mistr Geralt. Zaklínač."

"Mistr Marigold. Poeta."

"Borch, zvaný Tři Kavky. S mými děvčaty, právě nám otevírají soudek, ses už patrně seznámil."

"Ano, samozřejmě," odušil čaroděj bez úsměvu. "Pozdravili jsme se se sličnými zerrikánskými bojovnicemi."

"Tak na zdraví."

Marigold rozdal kožené pohárky, jež donesla Veá.

"Napij se s námi, pane čaroději. Pane Borchu, nabídneme i desátníkovi?"

"Ovšem. Pojď k nám, vojáku."

"Předpokládám," ozval se čaroděj, když upil malý, odměřený doušek, "že před tuto závoru vás přivedl stejný cíl jako mne, pánové."

"Pokud máš na mysli draka, pane Dorregarayi," řekl Marigold, "nemýlíš se. Chci být při tom a pak složit baladu. Žel zde tento desátník, jak vidno, člověk neústupný, nechce mne pustit. Žádá glejt."

"Prosím za prominutí." Halberdýr dopil svoje pivo a mlasknul. "Mám přísně zakázáno pouštět bez glejtu. Ručím za to hrdlem. Prý celé Holopole se už na vozech vypravilo do hor za drakem. Mám příkaz..."

"Ten tvůj příkaz, vojáku," zamračil se Dorregaray, "se týká obtížné chamradi: děvek co šíří neřest a ohavnou nemoc, zlodějů, lumpů a chátry. Ale určitě ne mne."

"Nikdo bez glejtu!" naježil se zbrojnoš. "Přísahám..."

"Nepřísahaj," skočil mu do řeči Tři Kavky. "Radši se ještě napij. Teo, naliž tomu udatnému vojákovu. A posadme se, pánové. Pít spěšně a ve stoje není hodno šlechty."

Usedli na klády okolo soudku. Desátník, čerstvě pasovaný na šlechtice, se samou pýchou celý rozzářil. "Pij, statečný setníku," ponoukal jej Tři Kavky.

"Nejsem setník, desátník jsem," zazářil halberdýr ještě více.

"Ale budeš setník, o tom není pochyb," vycenil Borch zuby. "Na parádu hlavu nenosíš, nebude to dlouho trvat a budeš povýšen."

Dorregaray odmítl další pivo a obrátil se na Geralta.

"V městečku je ještě rozruch okolo baziliška, pane zaklínači, a ty ses už, jak vidím, pustil za drakem," řekl potichu. "Uvažuji, zda to děláš pro peníze nebo jestli vraždíš tvory ohrožené vyhynutím jen ze zábavy?"

"Zajímavé úvahy," odušil Geralt. "Zvláště u někoho, kdo se horempádem žene, aby se zúčastnil ubití draka. Dračí zuby jsou přece tak ceněné při výrobě čarodějných lektvarů a elixírů. Je pravda, pane čaroději, že vyražené ještě žijícímu drakovi jsou neúčinnější?"

"Jsi si jist, že tam jedu proto?"

"Jsem. Ale někdo tě už předběhl, Dorregarayi. Nějaká konkurentka z tvého cechu. A s glejtem, který nemáš. Černovláska, pokud tě to zajímá."

"Na vraníku?"

"Prý."

"Yennefer," řekl zachmuřeně Dorregaray.

Nikdo nepostřehl, jak sebou zaklínač trhl. Nastalé ticho přerušilo škytnutí budoucího setníka:

"Nikoho... Bez glejtu..."

"Stačí dvě stě lintarů?" Geralt vytáhl z kapsy váček od tlustého rychtáře.

"Geralte," usmál se záhadně Tři Kavky. "Tedy přece..."

"Omlouvám se, Borchu. Je mi líto, ale nepojedu s vámi do Hengforsu. Snad jindy. Snad se ještě setkáme."

"Nic mě netáhne do Hengforsu," řekl pomalu Tři Kavky. "Nic a nic."

"Schovej ty peníze, pane," řekl přísně setník-čekatel. "To by bylo podplácení úřední osoby. Ani za tři sta nepustím."

"A za pět set?" Borch vytáhl svůj měšec. "Schovej svoje peníze, Geralte, já zaplatím. Začalo mě to bavit. Pět set, vojáku. Sto od kusu, když počítám svoje děvčata jako jeden pěkný kousek. Co?"

"Ojej, jejeje," zabědoval budoucí setník, sotva ukryl Borchův měšec pod krzno. "Co povím králi?"

"Povíš mu," řekl Dorregaray, povstal a vytáhl zpod opasku zdobenou hůlku ze slonové kosti, "že ses vyděsil, když jsi viděl..."

"Co, pane?"

Čaroděj mávl hůlkou a vykřikl zaklínadlo. Borovice na břehu vybuchla ohněm, v jediném okamžiku ji celou, od země po vrcholek, zachvátily šlehající plameny.

"Na koně!" Marigold vyskočil a hodil si loutnu na záda. "Na koně, pánové! A dámy!"

"Pryč s tou závorou!" zahulákal na strážné desátník, mající dobrou šanci stát se setníkem.

Na mostě, za závorou, přitáhla Veo uzdu. Kůň zatančil, zabubnoval kopyty na trámech. Dívka pohodila copy a pronikavě vykřikla.

"Správně, Veo!" zvolal Tři Kavky. "Kupředu, pánové! Pojedeme po zerrickánsku - s rachotem a svištěním větru!"

IV.

"No vida," řekl nejstarší ze Sekáčů, Boholt, mohutný a silný jako kmen starého dubu. "Nedamír vás nevyhnal sviňským krokem, i když jsem si byl docela jistý, že to udělá. Inu, nevyzpytatelné jsou pro nás, chudou čeleď, královské záměry. Zveme vás k ohni, místa je tu dost. Mezi námi, zaklínači, o čem sis s králem povídal?"

"O ničem," odpověděl Geralt a pohodlně se opřel o sedlo, přinesené k hřejícímu ohni. "Kvůli nám se ani neobtěžoval ven ze stanu. Poslal jenom svého poskoka, jak se to jen..."

"Gyllenstiern," napověděl Yarpén Zigrin, rozložitý trpaslík s dlouhým plnovousem, který právě z lesa přivalil do ohniště ohromný, vyvrácený pařez. "Nafučený puchýř. Sviňa vyžraná. Když jsme přišli, tóž přilezl, frňák ohrnoval, tfuj tfuj, pamatujte, skřeti, povídá, kdo je tu pohlavár, co rozkazy dává, tady Nedamír král poručá a jeho slovo je zákon atakdále. A já stojím a poslouchám a tak mně v palici vrtá, že povím svým ogarom, ať s ním rúvnů o zem a ochčijú mu plášť. Ale nechal jsem teho, zasej by chýr šel, a že gnómi sú akorát na

bijatiku a že ag... agresivní, a že raubíři a vůbec že s nima nejní možná... doprdele, jak sa to... koloxistence. A potom by zasej byl někde pogrom, v nějakém městě. Tož sem poslušal a výtržnosti netropil, jen hlavú kýval."

"Zdá se, že pan Gyllenstiern nezná nic jiného," řekl Geralt, "protože i nám řekl totéž. A taky nám nezbylo, než přikyvovat."

"A já bych řekl," ozval se druhý ze Sekáčů, rozkládaje si houni na lože z větví, "že to je zle, že vás Nedomír nevyhnal. Už tak jdou na toho draka mraky lidu. Celá smečka. To už nejní žádná výprava, ale bordel na kolečkách. Nerad se biju v tlačeni." "

"Nech toho, Mordochu," řekl Boholt. "Když jde více lidí pospolu, cestuje se líp. Copak jsi málo na draky chodil? Pokaždé se seběhne síla lidu jako na jarmark. Hotové procesí. Ale když ještě vyleze z díry, kdo zůstane v poli, he? My, nikdo jiný."

Boholt se na chvíli odmlčel, jen co si důkladně přihnul z velikého, proutím opleteného demižónu, hlasitě se vysmrkal, odkašlal si a pokračoval:

"Naše zkušenosti nás ale poučily, že kolikrát až po drakově smrti začne pořádná řežba a pouštění žilou a hlavy padají jak hrušky. Teprve až se dělí poklad, jdou si lovci jaksepatri po kejháku. Co, Geralte? Mám pravdu? Mluvím k tobě, zaklínači."

"Znám takové případy," potvrdil zaklínač stručně.

"Tedy znáš? Určitě akorát z doslechu, poněvadž co jsem živ se mě nedoneslo, že by nějaký zaklínač šel na draka. O to divnější je, že ses objevil zrovna tady."

"No jo," řekl Kennet, zvaný Hrombidlo, nejmladší ze Sekáčů. "Je to divný. A my bysme..."

"Sklapni, Bidlo, teď mluvím já," zarazil ho Boholt. "A nebudu mluvit dlouho. Zaklínač už beztak ví, o co mi jde. Zná ho a on zná mě, do teďka jsme si nelezli do cesty a doufám, že to tak zůstane. Abyste totiž, hoši, věděli, kdybych já například chtěl zaklínači kazit kšefty, peníze mu před nosem vyfouknout, na fleku by mě šlehnul tou svojí zaklínačskou břitvou a byl by v právu. Mám pravdu?"

Nikdo mu nepřisvědčil ani neodporoval. A Boholtovi očividně pramálo záleželo na jednom či druhém.

"Inu," pokračoval, "jak jsem říkal, v partě se jde líp. A zaklínač se nám může hodit. Okolí je divoké a pusté, ani se nenaděješ a vyskočí na tebe nějaká zmora anebo bzďocha anebo striga a můžou být potíže. Jestli ale bude Geralt poblíž, potíže odstraní, poněvadž je to jeho řemeslo. A drak není jeho řemeslo. Mám pravdu?"

Opět to nikdo nepotvrdil ani nepopřel.

"Pan Tři Kavky," navázal Boholt, podávaje demižón trpaslíkovi, "přišel s Geraltem a to je dostatečná záruka. Kdo vám tedy překáží, Mordochu, Hrombidlo? Snad ne Marigold?"

"Marigold sa dycky přisere, kde sa cosi zajímavého chystá a všeci vijú, že nepomáhá ani nepřekáží a že na cestě sa šušmat nebude. Něco jako lopušina na psom ocasi. Co, ogaři?" prohlásil Yarpén Zigrin a podal demižón minstrelovi.

Ogaři - zarostlí, hranatí trpaslíci se rozchechtali, až se jim vousiska ježila. Marigold si posunul svůj klobouček do týla a přihnul si z demižónu.

"Ooooch, mor!" zasípal, lapaje po dechu. "Spálí mi to hlasivky. Z čeho to pálíte, ze škorpionů?"

Hrombidlo básníkovi nádobu vzal a řekl:

"Víš, co se mně nelíbí, Geralte? Žes přivedl toho čarodějníka. Na moje gusto je tady těch mágů moc."

"Baže," vpadl mu do řeči trpaslík. "Dobře to Hrombidlo praví. Teho Dorregaja nám bylo třeba tak jak prasatů sedla. Máme tu už dost dlouho svoju ježibabu, ctihodnú Yennefer, fujtajxl."

"Ááno," přisvědčil Boholt, škrábaje se na býčí šiji, z níž si právě odepjal kožený nákrčník, naježený železnými hřeby. "Čaroděju je tu opravdu moc, vážení. O dva víc, než by bylo třeba. A jak se na našeho Nedamíra přilepili. Jenom se podívejte, my tady u ohně pod širým nebem a oni v teple, v královském stanu, kujou pikle, práskané lišky. Nedamír, vědma, čaroděj i Gyllenstiern. A Yennefer je z nich nejhorší. Mám vám říct, co na nás chystají? Jak nás ojetat, co jiného?"

"A žerou si zvířinu," přisadil si našťvaně Hrombidlo. "Co jsme měli na večeri my, ha? Sviště. A co je to svišť? Krysa, obyčejná krysa. Žrali jsme krysu."

"To nic," zahučel Mordoch. "Brzo okoštujem dračí ohon. Takovej dračí ohon na rožni, mňam."

"Yennefer," pokračoval Boholt, "je záludná, vzteklá a hubatá ženská. Kam se hrabe na tvoje děvčata, pane Borchu. Ta jsou tichá a milá, jen se podívejte - sedí támhle u koní, brousí šavle; když jsem šel okolo, prohodil jsem s nimi pár slov, zašpásoval a ony se usmály, zoubky zablýskaly. To je příjemná společnost, ne jako ta Yennefer, ta jenom pletichaří a pletichaří. Proto povídám, dávejme si majzla, jinak bude hovno po naší úmluvě."

"Jaká je to úmluva, Boholte?"

"Řekneme to Geraltovi, Yarpene?"

"Coby né," řekl trpaslík.

"Došla kořalka," oznámil Hrombidlo, obraceje demižón dnem vzhůru.

"Tak dones ještě, jsi nejmladší. Tu úmluvu, Geralte, jsme uzavřeli my tady, jelikož nejsme žádní námezdní žoldáci ani poddaní pacholci, a za pár zlaťáků hozených pod nohy se na draka nikým nenecháme hnát. Je to tak, že my si s drakem poradíme bez Nedamíra, ale Nedamír bez nás ne. Z toho je jasné, kdo je tu nejdůležitější a komu přináležejí největší podíl. Ale rozhodli jsme čestně - ti, kteří draka v rovném boji složí, berou polovinu jeho pokladu. Nedamír, s ohledem na svůj původ a titul, dostane tak jako tak čtvrtinu. A ostatní, jestli budou ku pomoci, rozdělí si poslední čtvrtinu stejným dílem. Co si o tom myslíš?"

"A co si o tom myslí Nedamír?"

"Neřekl ano ani ne. Ale ať se raději moc nenaparuje, smrkáč; sám proti drakovi nepůjde, to dá rozum, takže se bez odborníků neobejde. No, a odborníci jsme tady akorát my, Sekáči a Yarpen se svými chlapy. To my se setkáme s drakem na délku meče. Zbývajícími, kteří pomohou, třebaš by to byli i čarodějníci, případně jejich čtvrtina pokladu."

"Vyjma čarodějů počítáte ještě koho mezi ty zbývající?" zajímal se Marigold.

"Najisto né šumařů a básničkářů," zachechtal se Yarpen Zigrin. "Počítáme takých, co sa oháňajú sekyrú, a né lúťnú."

"Aha," vmísil se do hovoru Tři Kavky, který jakoby se až dosud nezajímal o nic jiného, než o hvězdnou oblohu. "A čímpakže se bude ohánět švec Kozojed a ta jeho pakáž?"

Yarpen Zigrin plivl do ohniště a zamumlal něco v trpasličím jazyce.

"Lidé z holopolské domobrany znají tyhle posrané hory a uplatní se jako průvodci," řekl tiše Boholt, "bude tedy spravedlivé, když i oni dostanou svůj podíl. S ševcem však, to je trochu jiná záležitost. Víte, nic dobrého by z toho nevzešlo, kdyby luza došla k přesvědčení, že když se v okolí vyskytne drak, namísto povolání odborníků, stačí bestii předhodit jed a dál se válet s děvčkama na slámě. Kdyby se něco takového rozmohlo, brzy by nám nezbylo, než chodit o žebrotě."

"Baže," přitakal Yarpen. "Proto povdám, toho prťáka mosí enem tak náhodou cosi škaredého potkat. Ale kalupem, než sa, mrcha, nakonec eště dostane do nějaké legendy."

"Musí potkat a potká," řekl Mordoch přesvědčeně. "Nechte to na mně."

"A Marigold," pokračoval rozčilený trpaslík, "mu ve swojej baladě dá tak na prdel, až z něho bude mět každý leda srandu. Že by měl hanbu a ostudu na věky věkův."

"Na jednoho jste nemysleli," připomněl Geralt. "Zrovna na toho, který vám může celou tu úmluvu zmařit. Je to Eyck z Denesle. Mluvili jste s ním?"

"O čem?" zavřel Boholt, uchopil klacek a upravil planoucí polena v ohništi. "S Eyckem se nedohodneš, Geralte. Jemu na tom nezáleží."

"Viděli jsme ho, když jsme přijížděli k vašemu ležení," řekl Tři Kavky. "Klečel v plné zbroji na kamení a civěl do nebe."

"To on tak dělá furt," vysvětloval Hrombidlo. "Modlí se nebo med... medituje. Říká, že to musí, poněvadž má příkázání od bohů, aby lidi od zlého ochraňoval."

"U nás, v Crinfridu," poznamenal Boholt, "držíme takové, jako je on, v kleci nebo na řetězu. Když se jim dá kus uhlí, kreslí po stěnách nevidané věci. Ale nechte už těch drbů. Musíme probrat naše záležitosti."

Do kruhu světla neslyšně vstoupila nevysoká, vlněným pláštěm ovinutá mladá žena s černými vlasy pod zlatou síťkou.

"Co to tu tak smrdí?" divil se Yarpen Zigrin, předstíraje, že si přichozí nevšiml. "Nejní to síra?"

"Kdepák." Boholt hledící někam stranou ostentativně začenichal. "To je pižmo anebo nějaká jiná voňavka."

"Neé! To je přeca..." vydechl s předstíraným údivem trpaslík. "Ach! To je samotná milostpaní Yennefer! Víťame ta, víťame!"

Čarodějka zvolna přejela lesknoucíma se očima všechny přítomné. Její pohled se na okamžik, zastavil, když se dotkl zaklínače. Geralt se sotva znatelně pousmál.

"Dovolíte, abych si přisedla?"

"Tobě je dovoleno vše, vznesená paní," řekl Boholt a s hraným dojetím vzlykl. "Posaď se tady, na pokrývku. Zvedni prdel, Kennete, a nabídní velectěné čarodějce svoji deku."

"Zaslechla jsem, pánové, že probíráte obchodní záležitosti." Yennefer usedla, natahující před sebe štíhlé nohy v černých kamaších. "Beze mne?"

"Neopovážili bysme sa," vysvětloval Yarpen Zigrin, "obtěžovat takovou důležitou perzónu."

"Ty, Yarpene Zigrine," obrátila se Yennefer na trpaslíka a přimhouřila oči, "radši nic neříkej. Od prvního dne se chováš, jako bych pro tebe byla vzduch. Teď ti radím, pokračuj tak nadále - pokud ti to nevádí... Protože mně to nevádí ani v nejmenším. Právě naopak."

"Jak si můžeš cosi takového myslet, milostpaní," vycenil Yarpen v úsměvu křivá zubiska. "Ať mňa blechy zežerú, esli pro mňa nejsi víc než zduch. Poněváč zduch někdy zkazím, pravda, a to bysem si k tobě nikdá nedovolil - v žádném případě."

Vousatí "ogaři" se burácivě rozchechtali, avšak zmlkli okamžitě, když spatřili modravý přísvit okolo těla podrážděné čarodějky.

"Ještě slovo, trpaslíku," řekla Yennefer hlasem, jako když řinčí ocel, "a jenom ten zkažený vzduch tu po tobě zůstane - a černý škvarek na trávě."

"Popravdě řečeno," odkašlal si Boholt do ticha, jaké nastalo po těch slovech, "radši mlč, Zigrine."

Poslechneme si, co nám chce říct paní Yennefer. Zřejmě se jí dotklo, že se o obchodních záležitostech bavíme bez ní. Tak mám dojem, že má pro nás nějaký návrh. Proč ne? Pokud nám nebude navrhovat, že ona sama svými kouzly draka zabije."

"A co?" Yennefer zvedla hlavu. "Myslíš si, Boholte z Crinfridu, že to není možné?"

"Možná to možné je. Jenže pro nás nevýhodné, poněvadž by sis dozajista dělala nárok aspoň na půl dračího pokladu."

"Přinejmenším," přisvědčila chladně čarodějka.

"Takže sama vidíš, že to pro nás není žádná nabídka. My jsme, paní, chudobní bojovníci. Když nám kořist před nosem ufrkne, míváme hlad. Zůstaneme jenom o šťovíku a lebedě..."

"Sem tam sa akorát svišť přitrefí," připojil se Yarpen Zigrin plačtivě.

"... pramenitou vodou to zapijíme." Boholt si důkladně přihnul z nového demižónu a lehce se otřepal. "Pro nás, paní Yennefer, není jiného východiska. Buď kořist, anebo zmrznout v zimě někde za bukem. A hospody dnes něco stojí."

"A pivo," dodal Modroch.

"A holky povětrné," zasnul se Hrombidlo.

"Proto," uzavřel Boholt a zahleděl se do nebe, "sami bez pomoci tvé a tvojí magie, draka zabijeme."

"Jsi o tom přesvědčen? Nezapomeň, že je jistá hranice možností, Boholte."

"Možná je, nikdy jsem na ni nenarazil. Ne, paní. Opakuji, zabijeme draka sami, bez čarování."

"Zvlášť," ozval se Yarpen Zigrin, "že čáry mají najisto též svoju hranicu možností, ale tu, na rozdíl od tej naší, neznáme."

"Přišels na tohle sám," zeptala se Yennefer podezřívavě, "nebo ti to někdo napověděl? Není to náhodou přítomností zaklínače v téhle vaší vybrané společnosti, že jste získali takové sebevědomí?"

"Ne," odvětil Boholt a podíval se na Geralta, který, natažen se sedlem pod hlavou na příkrývce, působil dojmem, jako by podřimoval. "Zaklínač s tím nemá pranic společného. Dobře mě poslouchej, Yennefer: učinili jsme králi nabídku, ale on se neobtěžoval s odpovědí. Jsme trpěliví, počkáme do rána. Jestli na naše podmínky přistoupí, půjdeme s ním dál. Jestli ne, vrátíme se."

"My taky," zavrčel trpaslík.

"Buď anebo, žádné handrkování," pokračoval Boholt. "Můžeš to vyřídít Nedamírovi. Koneckonců je to nabídka výhodná i pro tebe, Yennefer, i pro Dorregaraye, pokud se spolu dohodnete. Mrtvý drak nám není k ničemu, bereme jenom ohon. Ze zbytku si můžete vzít, co bude libo: mozek, zuby - všechno, co potřebujete k čarování."

"Baže," zachechtal se Yarpen Zigrin. "Zdechlina ostane čarodějníkom, nikdo jim ju nevezme - ledaže jiní supi mrchožrúti."

Yennefer vstala a hodila si plášť přes ramena.

"Nedamír nebude čekat do rána," řekla ostře. "Předem souhlasí s vašimi podmínkami. A to, abyste věděli, navzdory mým a Dorregarayovým radám."

"Nedamír," pravil uvážlivě Boholt, "projevil značnou moudrost, jež udivuje u tak mladého vladaře. Protože podle mě, paní Yennefer, o státnické moudrosti svědčí kromě jiného rovněž schopnost neposlušat hloupé nebo falešné rady."

Yarpen Zigrin vyprskl do vousů.

"Začnete jinak zpívat, až na vás drak zítra udeří, díry do vás nadělá a hnáty zpřeráží." Čarodějka opřela ruce v bok. "Boty mi budete lízat a škemrat o pomoc. Jako obvykle. Znáš vás, příliš dobře vás znám. Až zle je mi z toho, jak dobře znám takové, jako jste vy." Otočila se a odešla do tmy beze slova rozloučení.

"Pamatuju, za starých časů," řekl Yarpen Zigrin, "že čarodějníci sedávali ve svých věžích, čítali učené knížky a míchali magické lekvary. Nemotali se bojovníkom pod nohama a nestrkali frňnaky do jejich věcí. A najisto žádný z nich nekrútil zadkem chlapom před očima."

"Tenhle zadek, abych pravdu řekl, zase za tolik nestál," poznamenal při ladění své loutny Marigold. "Co ty na to, Geralte? Geralte?! Hej, kam se poděl zaklínač?"

"Co je nám po tom," pokrčil rameny Boholt a přiložil do ohně. "Odešel. Třeba si musel jít ulevit. Jeho věc."

"Jasně," přisvědčil minstrel a hrábl prsty do strun. "Mám zazpívat?"

"Zazpívej, šumař," pobídl ho Yarpen Zigrin a plivl do ohně. "Ale nemysli si, že ti za to tvoje brnkání dám bárs enem děravý mědák. Tady, šohaju, nejni královský dvůr."

"To jsem si všiml," kývl hlavou trubadúr.

V.

"Yennefer."

Otočila se jakoby zaskočena, přestože zaklínač nepochyboval o tom, že už zdaleka slyšela jeho kroky. Položila na zem dřevěné vědro, vzpřímila se a odhrnula z čela černé vlasy; vysvobozené zpod zlaté síťky, padaly nyní v hustých pramenech na její ramena.

"Gerate?"

Jako vždy nosila pouze dvě barvy. Svě barvy - černou a bílou. Černé vlasy a dlouhé černé řasy, nutící hádat barvu očí, jenž skrývaly. Černá sukně, krátký černý kabátek s bílým kožešinovým límcem. Bílá blůzka z nejtenčího lněného plátna. Na bílé šíji černá sametka, ozdobená obsidiánovou hvězdou s drobnými démanty.

"Nezměnila ses."

"Ty taky ne," zkrivila rty. "A v obou případech je to přirozené. Anebo stejně nepřirozené. A třebaže za jiných okolností by to nemusela být špatná záminka k navázání rozhovoru, připomínat to nyní je zbytečné. Je to tak?"

"Je to tak," souhlasil, dívaje se stranou. Jeho pohled zabloudiv k Nedamírovu stanu, k ohňům královských lučištníků, zářícím za černými siluetami vozů. Až sem doléhal zvučný Marigoldův hlas. Minstrel zpíval "Hvězdy nad stezkou" - jednu ze svých nejzdařilejších milostných balad.

"Nuže, úvod máme za sebou," konstatovala čarodějka. "Poslouchám, co dál."

"Podívej, Yennefer..."

"Dívám se!" přerušila ho ostře. "Ale nerozumím. Proč jsi sem přijel, Geralte? Přece ne kvůli drakovi? Ani v tomhle ohledu se snad nic nezměnilo."

"Ne, nezměnilo."

"Ptám se, proč ses tedy připojil k této výpravě?"

"Jestli ti odpovím, že kvůli tobě, uvěříš?"

Mlčky se na něho dívala a v jejich lesklých očích bylo něco, co se mu vůbec nelíbilo.

"Uvěřím, proč ne," řekla konečně. "Muže prý těší setkání s jejich bývalými milenkami, rádi si oživí vzpomínky. Namlouvají si, že někdejší milostná pletka jim dává na ženy nějaká vlastnická práva. To prý příznivě působí na jejich sebevědomí. Ani ty nejsi výjimkou. Přese všechno."

"Přese všechno," usmál se, "máš pravdu, Yennefer. Pohled na tebe působí příznivě na moje sebevědomí. Jinými slovy, mám radost, že tě vidím."

"To je všechno? Řekněme tedy, že i já mám radost. Tak a dost bylo radosti, přeji dobrou noc. Jak vidíš, chystám se k spánku. Chtěla bych se umýt a mám ve zvyku se před tím svléknout. Tak se laskavě vzdal a poskytni mi alespoň tu malou míru soukromí."

"Yen..." vztáhl k ní ruce.

"Neříkej mi tak!" zasyčela vztekle. Uskočila a napřáhla proti němu prsty, z nichž se červeně a modře zajiskřilo. "Jestli se mne jen dotkneš, lumpe, vypálím ti oči."

Zaklínač couvl. Poněkud uklidněná čarodějka si znovu odhrnula vlasy z čela a s pěsti opřenými v bok se postavila, proti němu.

"Cos čekal, Geralte? Že spolu zvesela poklábosíme a zavzpomínáme na společné zážitky? Že na závěr našeho shledání zalezeme do vozu a tak říkajíc pro oživení vzpomínek se spolu vyspíme? Co?"

Geralt, nejistý, zda čarodějnice čte jeho myšlenky anebo je tak přesně uhodla, s křivým úsměvem mlčel.

"Jsou to čtyři roky, Geralte. Už mne to přešlo a jenom proto jsem ti neplivla do očí, když jsem tě dnes uviděla. Ale nenech se oklamat mou dobrou vůlí."

"Yennefer..."

"Mlč! Dala jsem ti víc, než kterémukoli jinému muži, lotře. Sama nevím, proč právě tobě. A ty... Jenže já nejsem žádná lehká holka ani z lesa přivedená elfka, kterým se můžeš ztratit - ráno, když ještě spí. Které můžeš pokouřit a zanechat na posměch. Dej si pozor! Jestli teď řekneš jen slovo, budeš litovat!"

Geralt neřekl ani slovo, neomylně cítil čarodějčin vztek. Žena si opět odhrnula neposlušné vlasy z čela a zblízka mu upřela pohled do očí.

"Setkali jsme se, budiž," řekla tiše. "Nebudeme hrát lidem divadlo, zachováme dekorum. Navenek budeme dobrými známými. Ale pozor, ať neuděláš chybu, Geralte! Mezi tebou a mnou nezůstalo už nic. Nic, rozumíš? A buď rád, protože to znamená, že jsem už upustila od jistých plánů, které jsem ještě donedávna měla pro případ našeho setkání připravené. To však rozhodně neznamená, že bych ti odpustila. Já ti nikdy neodpustím, zaklínači. Tobě nikdy."

Prudce se otočila, popadla vědro až voda vyšpláchla a odešla za nejbližší vůz. Geralt se ohnal po komárovi, který mu bzučel kolem ucha a vykročil k ohni, kde zrovna Marigoldova píseň sklízela chabý potlesk. Podíval se na tmavomodré nebe nad černou, zubatou pilou horských štítů. Měl chuť se rozesmát. Ani nevěděl proč. VI.

"Opatrně! Dávejte tam pozor!" zvolal Boholt. Otočil se na kozlíku a přehlédl za ním jedoucí kolonu. "Blíž ke skále! Pozor!"

Vozy se pomalu sunuly vpřed, nadskakovaly na kamenech. Vozkové kleli, švihali koně opatěmi, vykláněli se z vozů a nervózně sledovali, zda jsou kola v bezpečné vzdálenosti od okraje srázu. Klikatá, úzká cesta se vinula nad propastí, hluboko dole se na balvanech tříštily vody Braa do bílé pěny.

Geralt zdržel klisnu a ustoupil s ní těsně ke skalní stěně, porostlé řídkým rezavým mechem a bělavým lišejníkem. Pustil před sebe vůz Sekáčů. Z čela kolony přicválal Hrombidlo, dosud jedoucí vepředu s holopolskými průvodci.

"Dobry!" zahulákal. "Hněte sebou! Dál bude víc místa!" Král Nedomír a Gyllenstiern, oba koňmo, doprovázení několika lučištníky, dostihli Geralta. Za nimi rachotily vozy královského průvodu. Ještě dál se valil těžký vůz trpaslíků s neustále povykujícím Yarpnem Zigrinem na místě vozky.

Nedomír, hubený a pihovatý výrostek v bílém kožíšku, si zaklínače změřil znuřeným, přezíravým pohledem. Gyllenstiern se narovnal a zastavil svého koně.

"Hej, ty! Zaklínači!" křikl pánovitě.

"Slyším." Geralt pobídl kobylku patami a pomalu pokračoval v cestě po kancléřově boku. Udivilo ho, že majitel tak impozantního břicha dává přednost sedlu před pohodlnou jízdou na voze. Gyllenstiern lehce přitáhl uzdu, posázenou zlatými cvočky a odhodil s ramen tyrkysový plášť.

"Včera," začal, "včera jsi prohlásil, že tě drak nezajímá. Co tě tedy zajímá, zaklínači? Proč s námi jedeš?"

"Tohle je svobodná země, pane kancléři."

"Zatím. Avšak na této výpravě musí každý znát svoje místo. A úkol, který musí splnit, bude-li to vůle krále Nedomíra. Chápeš?"

"O co ti jde, pane Gyllenstierne?"

"Vysvětlím ti to. Doneslo se mi, že poslední dobou je stále těžší, domluvit se s vámi, se zaklínači. Potíž je v tom, že když se některému zaklínači ukáže potvora, kterou je třeba zabít, zaklínač místo aby popadl meč a sekal, začíná meditovat, jestli je to nezbytné, jestli to nepřekračuje hranice možností, jestli se to nepříčí jakémusi vašemu kodexu a jestli je dotyčná potvora doopravdy taková, jakoby to nebylo jasné na první pohled. Zdá se mi, že se vám prostě začalo dobře dařit. Dnes už zaklínači nesmrdí grošem, leda špinavými onucemi. Kdysi nediskutovali, ale sekali do všeho, na co sis je najal. Bylo jim jedno, jestli to byl vlkodlak, drak nebo výběřčí daní. Platila se dobrá rána. Co, Geralte?"

"Chceš si mne najmout, Gyllenstierne?" zeptal se suše Geralt. "Tedy pověz, o co ti jde. Já to uvážím. Jestli nechceš, nač ty řeči?"

"Najmout?" frkl kancléř. "Ne, nemám zájem. Tady se jedná o draka, a to, zdá se, nebetyčně přesahuje tvoje hranice možností, zaklínači. Já sázím na Sekáče. Tebe jsem chtěl jen upozornit. Varovat. Zaklínačské blouznění, dělení netvorů na dobré a zlé, můžeme já a král Nedomír tolerovat, avšak nepřejeme si o tom cokoli slyšet a tím méně být svědky toho, jak je chce kdokoliv uskutečňovat. Takže se nemíchej do královských zájmů. A neintriкуj s Dorregarayem."

"Nemám ve zvyku intrikovat - a už vůbec ne s čaroději. Jak tě to napadlo?"

"Dorregaray," vysvětlil Gyllenstiern, "je pomatenec, jenž svými bláboly překoná i zaklínače. Nestačí mu dělení netvorů na dobré a zlé. Podle něj jsou všichni dobří."

"Trochu to přehání."

"Bezesporu. Nicméně brání svoje názory se zarážející tvrdohlavostí. Vůbec bych se nedivil, kdyby se mu něco stalo. A protože se k nám připojil s podivnými přáteli..."

"Nejsem Dorregarayův přítel. Ani on můj..."

"Nepřerušuj mě! Jste náramně podivná společnost. Zaklínač plný skrupulí, jako liščí kožich blech. Čarodějník omílající druidské žvásty o rovnováze v přírodě. Pochybný rytíř Tři Kavky a jeho osobní stráž ze Zerrickánek, kde se, jak známo, skládají oběti před sochou draka. Tihle všichni se znenadání připojí k výpravě. Není to podezřelé?"

"Když myslíš."

"Tak abys věděl," řekl kancléř, "ty nejzamotanější problémy vyžadují, jak nám doporučuje zkušenost, zcela jednoduchá, ale účinná řešení. Nenuť mne, zaklínači, abych je použil."

"Nerozumím."

"Rozumiš, rozumíš. Děkuji za pozornost."

Geralt se zastavil. Gyllenstiern popohнал koně, dohonil krále a pokračoval dál vedle něj.

Okolo projel Eyck z Denesle v kazajce ze světlé kůže, odřené od pancíře. Vedl nákladního soumara obtíženého zbrojí, jednolitě stříbrným štítem a těžkým kopím. Geralt jej pozdravil zvednutou dlaní, leč bludný rytíř stiskl úzké rty, odvrátil hlavu a bodl koně ostruhami.

"Nemá tě v oblibě," poznamenal příjíždějící Dorregaray.

"Zdá se."

"Konkurence, že? Podobný obor. Pouze Eyck je idealista, kdežto pro tebe je to povolání. Malý rozdíl, zvlášť pro ty, které vraždíte."

"Nesrovnávej mne s Eyckem, Dorregarayi. Ťas ví, koho urážíš tímhle srovnáváním, jeho či mne, ale nesrovnávej nás!"

"Jak chceš. Upřímně řečeno, jste mi oba stejně odporní."

"Děkuji."

"Není zač." Čaroděj popleskal po šiji svého koně, poplašeného halekáním Zigrina a jeho trpaslíků. "Podle mne, zaklínači, učiní-li někdo vraždu svým povoláním, je odporný, nízký a tupý. Náš svět je v rovnováze. Ničení, zabíjení jakýchkoliv tvorů, jež tento svět obývají, rovnováhu narušuje. Přibližuje se tím konec - zničení a konec světa v podobě, v jaké jej známe."

"Druidské učení," poznamenal Geralt. "Znám je. Vyložil mi je kdysi jeden starý mystik, ještě v Rivii. Dva dny po našem rozhovoru jej rozsápali krysodlaci. Narušení rovnováhy jsem nezaznamenal."

"Opakuji ti," podíval se na něho Dorregaray, "že svět je vyvážen. Je to přirozená rovnováha: každý druh má své přirozené nepřátele, každý je přirozeným nepřítelem jiných druhů. To se týká i lidí. Vyhlazování přirozených nepřátel člověka, ke kterému přispíváš a jehož výsledky jsou již sdostatek zřetelné, hrozí degenerací rovněž naší rase."

"Víš co, čaroději?!" rozhněval se Geralt. "Zajdi někdy za matkou, jejíž dítě roztrhal bazilišek, a vysvětlí jí, že má být ráda, neboť díky tomu se lidské plemeno vyhne degeneraci. Uvidíš, co se bude dít."

"Dobrá námitka, zaklínači," ozvala se Yennefer, která je během jejich rozhovoru dohonila. "Dorregarayi, dávej si pozor, co říkáš."

"Nemám ve zvyku skrývat své přesvědčení."

Čarodějčin vraník vjel mezi jejich koně. Geralt si všiml, že na cestu nahradila Yennefer zlatou síťku na vlasy čelenkou z bílého šátku.

"Ve vlastním zájmu tenhle zvyk rychle změní," poradila černokněžníkovi. "Nedamír a Sekáči tě už podezírají, že se jim chystáš překazit lov na draka. Dokud jen mluvíš, považují tě za neškodného blázna. Jestli se však o něco podobného pokusíš, zakrouť ti krkem, že ani nestačíš pípnout."

Čaroděj se pohrdavě a přezíravě usmál.

"Kromě toho," pokračovala Yennefer, "škodíš svými názory vážnosti našeho povolání."

"Co neříkáš?"

"Tvoje teorie se může týkat veškerého tvorstva a havěti, Dorregarayi. Jenom ne draků. Draci jsou odvěkými, nejnebezpečnějšími nepřáteli člověka. Zde nejde o nějakou degeneraci lidského plemene, nýbrž o jeho zachování. Z toho důvodu je nezbytné zničit všechny nepřátele, dostatečně silné, aby mohli lidstvo ohrozit."

"Draci nejsou vrozenými nepřáteli lidí," namítl Geralt. Čarodějka po něm šlehla očima a krutě se zasmála.

"V této otázce," řekla mrazivě, "přenech rozhodnutí nám, lidem. Zaklínač má zabíjet, ne se rozmýšlet."

"Jako poslušný golem bez vlastní vůle."

"To přirovnání jsi použil ty, ne já," opáčila. "Nicméně musím uznat, že je celkem výstižné."

"Yennefer," řekl Dorregaray káravě. "Na ženu tvého věku a vzdělání žvaníš nehorázné nesmysly. Pověz mi, proč právě draky považuješ za nejúhlavnější nepřátele člověka? Proč ne jiná, stonásobně nebezpečnější stvoření, která mají na svědomí stokrát více lidských životů? Proč ne třebaš hirriky, vidlohony, mantikory, amfispény nebo gryfy? Nebo vlky... proč ne vlky?"

"Vysvětlím ti to. Boj člověka o životní prostor a místo, jež mu v přírodě náleží, může být vyhrán a převaha člověka nad ostatními druhy a rasami zajištěna pouze tehdy, přestane-li kočovat, vláčet se za živobytím z místa na místo poháněn ročními obdobími a přírodními zákonitostmi. Jinak lidská populace nikdy nedosáhne patřičného rozvoje, neboť vývoj lidského jedince je příliš dlouhý - dítě je příliš dlouho bezmocné. Jedině v bezpečí, za hradbami města nebo tvrze bude žena schopna rodit rok co rok, přivést na svět dostatečné množství dětí a postarat se o ně, dokud se neosamostatní. Plodnost, Dorregarayi, to je rozvoj, to je podmínka přetrvání a nadvlády. A zde se střetáváme s draky. Pouze drak, žádný jiný netvor, je schopen ohrozit opevněné město nebo hrad. Kdybychom nehubili draky, lidé by se neshromažďovali, nýbrž by kvůli bezpečí žili odděleně. V hustě zastavěném lidském sídlišti je dračí oheň strašlivá pohroma, pohltní stovky obětí, hubí a ničí. Proto musí být draci vyhlazeni do posledního, Dorregarayi."

Černokněžník si ji změřil s posměškem na rtech.

"Víš, Yennefer, nechtěl bych se dožít doby, kdy se skuteční tvoje myšlenky o panování člověka nad světy a kdy ty a tobě podobní zaujmete v přírodě místo, jež vám, jak se domníváš, náleží. Naštěstí k tomu nikdy nedojde. Dříve se vyzabijíte navzájem, potrávíte se a pochcípáte na mor a tyfus, protože nikoliv draci, ale špína a vši ohrožují ta vaše skvělá města, v nichž sice ženy rodí každý rok, leč sotva jeden novorozenec z desítky přežívá prvních deset dní. Ovšem, Yennefer, plodnost a zase plodnost. Pusť se, má milá, radši taky do rození dětí. To je přece přirozené poslání ženy, ne? Alespoň nebudeš mít čas na vymýšlení takových hloupostí. Buďte zdraví."

Dorregaray pobídl koně, předhlonil je a zařadil se někam do středu kolony. Když Geralt pohlédl na bílou, vzteky zruzněnou tvář ženy po svém boku, málem by čaroděje politoval. Velmi dobře věděl, o co tu šlo. Jako většina čarodějek ani Yennefer nemohla mít děti. Jenže jen málokterá z nich se s tím někdy smířila a jakákoliv narážka, týkající se její neplodnosti, ji doháněla k zuřivosti.

Dorregaray o tom bezpochyby věděl. Pravděpodobně však nevěděl, jak dokáže být Yennefer mstivá.

"Čekají ho nepřijemnosti," zasyčela, "na to může vzít jed. Ty si taky dávej pozor. Nic si nenamlouvej. Jestliže se něco semele a ty se nebudeš chovat rozumně, nebudu brát ohled ani na tebe."

"Bez obav," usmál se. "Nám, to značí zaklínačům a golemům bez vlastní vůle, ani nezbyvá nic jiného než se chovat rozumně. Jsou zde přece jednoznačně a pevně vymezené hranice možností, které nesmíme překročit."

"Vida, vida," ušklíbala se stále ještě bledá Yennefer. "Zaklínač se nám urazil jako panenka, které je vytýkán nedostatek ctnosti. Jednou jsi ale zaklínač a nic na tom nezmění. Tvoje povolání..."

"Přestaň už o tom zaklínačském povolání, Yen, začíná mi to lézt krkem."

"Tak na mě nemluv, radím ti! Kam ti co leze mě ani za mák nezajímá. Ani to, ani žádné jiné omezené zaklínačské reflexy."

"Abys některé z těch reflexů nepoznala na vlastní kůži, jestli mě nepřestaneš krmit svými pohádkami o vznešeném poslání a boji o dobro lidstva. A o dracích coby úhlavních nepřítelích lidského rodu. Vím o tom dost."

"Ano?" přimhouřila oči čarodějka. "O čempak víš, zaklínači?"

"Například o tom," řekl Geralt, nedbaje na silné, varovné chvění medailonu na své šji, "že kdyby draci neměli své poklady, ani prašivý pes by po nich neštěkl, a už vůbec ne čarodějové. Zvláštní, při každém lovu na draka se někde poblíž motá nějaký čaroděj, vesměs s velice úzkými vztahy s klenotnickou Gildou. Například ty. A přestože by měl být trh zanedlouho potom úplně zavalen drahokamy, celkem se jich moc neobjeví - to znamená, že ani jejich cena neklesne. Proto mě laskavě neunavuj řečmi o poslání a zápase o přežití lidské rasy. Znáš tě příliš dobře a příliš dlouho."

"Příliš dlouho," opakovala zlověstně sevřenými rty. "Skutečně. Ale nemysli si, že dobře, ty pse. Jaká já jsem byla pitomá husa... Ach, aby tě lepra sežrala! Nechci tě mít na očích!"

Jezdkyně vykřikla, vraník se vzepjal a odcválal dopředu. Zaklínač zadržel svoji klisnu a čekal, až ho mine další vůz. Na něm jedoucí trpaslíci hučeli, nadávali a pískali na kostěné flétny. Mezi nimi, rozvalený na pytlích s ovsem, ležel Marigold a brnkal na loutnu.

"He!" ukázal Yarpén Zigrin z kozlíku na odjíždějící Yennefer. "Co je to hen za čertisko na tej cestě? Vypadá to na černů kobyly. Ba jo, je to kobyla."

"To se ví," připojil se minstrel. Posunul si svůj klobouk do týla a zasmál se.

"Kobyla! A na koni, namísto aby byla pod ním. Viděl to už někdo?"

Yarpénovým "ogarům" se smíchy natřásaly dlouhé brady. Yennefer předstírala, že nic neslyší.

Geralt zastavil a nechal projet hlídku Nedamírových jízdnic lučičníků. Kousek za nimi jel Borch, následován oběma Zerrikáncami, tvořící tak zadní voj průvodu.

Geralt na ně počkal a pokračoval v cestě s nimi. Jeli mlčky.

"Zaklínači," obrátil se na něj po chvíli Tři Kavky. "Chci ti položit jednu otázku."

"Ptej se."

"Proč se nevrátíš?"

Zaklínač váhal s odpovědí.

"Opravdu to chceš vědět?"

"Chci," potvrdil Tři Kavky.

"Jedu s nimi, poněvadž jsem golem bez vlastní vůle. Jsem věchet slámy hnaný větrem po cestě. Porad' mi, kam bych měl jet. A proč? Zde se alespoň sešli takoví, se kterými se mohu bavit. Takoví, kteří hned neukončí hovor, jen co se přiblížím. Takoví, kteří mi řeknou do očí, co si o mě myslí, místo aby po mně odněkud zpoza plotu házeli kamením. Jedu s nimi ze stejného důvodu, jako s tebou do té plavecké hospody. Neznám místo, kam bych měl jet, neznám cíl, který se nalézá na konci mé cesty."

Tři Kavky si odkašlal.

"Ten cíl je stejný na konci všech cest. Každý k němu nakonec dospěje. Dokonce i ty, třebaže se domníváš, jak se lišíš od ostatních."

"Teď ti položím otázku já."

"Ptej se."

"Ty znáš cíl na konci své cesty?"

"Znám."

"Jsi šťastný člověk."

"To není záležitost štěstí, Geralte. Záleží na tom, čemu věříš a co pokládáš za své poslání. Kdo by to měl vědět líp než... než zaklínač."

"O tom dneska poslouchám celý den. Stále nějaká poslání," vzdychl Geralt.

"Nedamírovým posláním je ovládnout Malleore. Posláním Eycka z Denesle je bránit lidi před draky.

Dorregarayovi se dostalo poslání přesně opačného. Yennefer, důsledkem jistých změn, k nimž došlo v jejím těle, nemůže plnit svoje poslání, a proto je jak posedlá zlým duchem. U d'asa, jenom ti Sekáči a trpaslíci nepocitují žádné poslání, chtějí prostě jen urvat, co se dá. Možná proto mě to k nim táhne."

"Ne k nim tě to táhne, Geralte z Rivie. Nejsem hluchý ani slepý. Nebyla to jejich jména, jež tě tam na mostě přiměla vytáhnout měsíc. Ale zdá se mi..."

"Zbytečně se ti zdá," řekl zaklínač bez hněvu.

"Omlouvám se."

"Zbytečně se omlouváš."

Zadrželi koně, aby nenarazili na caingorské lučištníky. Kolona se nečekaně zastavila.

"Co se stalo?" Geralt se postavil ve třmenech. "Proč stojíme?"

"Nevím," otočil se Borch. Vea s nezvykle napjatou tváří řekla rychle pár nesrozumitelných slov.

"Zajedu dopředu," navrhl zaklínač. "Zjistím, co se děje."

"Zůstaň."

"Proč?"

Tři Kavky mlčky hleděl do země.

"Proč?" opakoval Geralt.

"Jed," řekl Borch. "Snad to tak bude lepší."

"Co má být lepší?"

"Jed!"

Most nad propastí vypadal spolehlivě. Byl zbudován ze silných borových klád a uprostřed podepřen čtverhranným pilířem, o jehož patu se s hukotem tříštil proud řeky.

"Hola, Bidlo!" houkl Bohold, popojížděje k mostu. "Na co čekáš?"

"Copak já vím, co ten most udrží?"

"Musíme jet tudy?" tázal se Gyllenstiem. "Není nebezpečné jet s vozy přes takový most? Hej, ševče! Proč nás vlečeš tudy? Obchodní stezka přece vede dále na západ."

Chrabrý holopolský travič přistoupil blíž a smekl čapku. Jeho vzhled vzbuzoval veselí: aby si dodal bojovného vzezření, přivázal si povřísl na halenu starobylý kyrys, snad ještě z dob krále Klacka.

"Tohle je kratší cesta, milostivý pane," odpověděl ne kancléři, leč rovnou králi, v jehož obličej se nepřetržitě zračila vsůtku smrtelná nuda.

"Jakže?" zajímal se ustaraně Gyllenstiem. Nedamír ševce nepoctil ani pohledem.

"Támhle ty hory," ukázal Kozojed na tři rozeklané štíty, tyčící se nad okolními vrchy, "to jsou Chiava a Poštolka a Svišťový zub. Stezka vede ke zřícenině starý tvrze, a pak po severní straně Chiavy až k pramenům řeky. Když přejdeme most, zkrátíme si cestu a na planinu mezi horama se dostanem průsmykem. Jestli tam nenajdem žádný stopy po drakovi, mohli bysme jít východním směrem a prozkoumat horský rokliny. Ještě dál na východ začínají poloniny a odtamtud je už přímá cesta do Caingornu, na tvoje državy, milostivý pane."

"Kde ses, Kozojede, naučil tak znát hory?" zeptal se Boholt. "U kopyta?"

"Ne, pane. Zamlada jsem ovce pásal."

"A ten most vydrží?" Boholt se zvedl na kozlíku a podíval se dolů na zpěněnou řeku. "Ten sráz má dobře čtyřicet sáhů."

"Vydrží pane."

"Odkud se vůbec vzal most v takové divočině?"

"Ten most," vysvětloval Kozojed, "před mnoha lety postavili trollové. Kdo tudy jel, musel jim mastně zaplatit. Lidi přestali jezdit a trollové přišli na hunt. Ale most zůstal."

"Máme naložené vozy," řekl s nedůvěrou kancléř. "Vezeme výzbroj a zásoby. Můžeme někde v horách uváznout. Nebude přece jen lepší jet kupeckou stezkou?"

"Je to ale delší cesta," pokrčil rameny švec. "A král pravil, že na toho draka spěchá. A přes most to k němu bude mít blíž."

"No tak jedem, Kozojede," rozhodl Boholt. "Pochoduj napřed, ty a tvoje vojsko. U nás je obyčej, že v čele jdou nejstatečnější."

"Ne víc, než po jednom voze," upozorňoval kancléř.

"Dobrá," Boholt práskl do koní, vůz zaduněl na mostních trámech. "Za námi, Bidlo! Dávej pozor, ať jdou kola rovně!"

Geralt zadržel koně. Před ním se tísnili Nedamírovi lučištníci v purpurově zlatých kazajkách. Klisna odfrkla. Země se zachvěla. Hory se zatřásly. Zubatý okraj skalní stěny, rýsující se proti obloze, se náhle zhroutil a stěna sama jakoby promluvila hluchým duněním.

"Pozor!" křičel na ně Boholt už z druhé strany mostu. "Pozor!"

První kameny, zatím nevelké, zarachotily na povrchu cesty. Před GERALTOVÝMA očima se začala hrozivou rychlostí šířit puklina ve skále. Vzápětí se urval kus skalní římsy a s ohlušujícím rachotem se zřítíl do propasti.

"Koně!!!" zaječel Gyllenstiem. "Na druhou stranu, pane!" Nedamír s obličejem vtisklým do koňské hřivy se hnal přes most, jemu v patách kancléř a několik lučištníků. Za nimi se řítíl po praskajících trámech královský vůz s gryfem na vlající korouhvi.

"Lavina! Z cesty!" zařval zezadu Yarpén Zigrin. Jeho spřežení, šleháno opratěmi, si bezohledně prorazilo cestu mezi lučištníky a předhonilo druhý Nedamírův vůz.

"Z cesty, zaklínači! Uhní!"

Kolem vozu trpaslíků projel tryskem Eyck z Denesle, v sedle vzpřímený a pevný. Nebýt smrtelně sinalé tváře a rtů stisknutých v křečovitě grimase, zdálo by se, že bludný rytíř si na cestu padajícího kamení nevšímá. Vzadu mezi lučištníky někdo hlasitě sténal, ržáli splašení koně.

Zaklínač trhl uzdou, jeho kůň se vzepjal, těsně před ním se roztříštil padající balvan. Vůz trpaslíků přešel přes kamení, avšak před mostem najel na větší úlomek, nadskočil a se zapraščením se převrátil na bok, na zlomenou osu. Upadlé kolo se odrazilo od zábradlí a spadlo dolů, do peřejí. Ostrými úlomky skály poraněná kobyla se splašila. Geralt chtěl seskočit, ale zachytil přezkou boty o třmen a spadl na zem, Klisna zařehtala a rozběhla se vpřed, rovnou na praskající most. Za ní utíkali s řevem a kletbami trpaslíci.

"Rychleji, Geralte!" zavolal s nimi prchající Marigold, ohlížeje se dozadu.

"Naskoč, zaklínači!" vyzval ho Dorregaray, přestože jen s námahou ovládal vzpouzejícího se koně.

Vzadu za nimi zahalilo cestu mračno prachu. Říťící se balvany tam rozbíjely caingorské povozy. Geralt se zachytil třmene čarodějovy sedlové brašny. Uslyšel výkřik.

Yennefer spadla zároveň s koněm, odkutálela se stranou od zběsile bijících kopyt a zůstala ležet, chráníc si hlavu sepjatýma rukama. Zaklínač se pustil a uhýbaje letícímu kamení a přeskakuje otevírající se pukliny, rozběhl se k ní. Uchopil ji za rameno a začloulal s ní. Yennefer se zvedla na kolena. Oči měla široce otevřené, k uchu jí stékala stružka krve z rozbitého obočí.

"Vstávej, Yen!"

"Geralte! Pozor!"

Ohromný, plochý skalní blok se s hřmotem a skřípotem sesouval po srázu. Řítil se přímo na ně. Geralt padl a kryl tělem čarodějkou. V té chvíli blok vybuchl, roztříštil se na milióny úlomků, jež na ně spadly, bodajíc jako hejno vos.

"Honem!" křičel Dorregaray na vzpínajícím se hřebci. Mával kouzelnou hůlkou kolem sebe, rozbíjeje na prach další padající balvany. "Na druhou stranu, zaklínači!"

Yennefer zvedla ruce s ohnutými prsty a nesrozumitelně vykřikla. Kameny, které se dotkly průzračně modré kopule, která se znenadání objevila nad jejich hlavami, zmizely jako kapky vody dopadající na rozpálenou plotnu.

"Na most, Geralte!" vykřikla čarodějka. "Drž se mě!" Rozběhli se za Dorregarayem a ještě několika lučištníky. Most se houpal a praštěl, pohazující jimi od jednoho zábradlí ke druhému.

"Rychleji!!!"

Most se náhle s pronikavým třeskem zhroutil; půlka, kterou už přeběhli, se i s poškozeným vozem utrhla, spadla dolů a za hlučného praskotu a šíleného řičení koní se roztříštila o skalní útesy. Polovina, na níž se nacházeli, vydržela, ale Geralt si uvědomil, že najednou běží nahoru, do stále prudšího stoupání. Yennefer těžce dýchala.

"Lehni, Yen! Drž se!"

Zbytek mostu zavrzal a klesl jako propadlo. Vrhli se na zem, zatínající prsty do štěrbin mezi trámy.

Yennefer se nemohla udržet. Pištic jako malá holka, sjížděla dolů. Geralt se chytil jednou rukou, vytáhl dýku a vrazil čepel do skuliny mezi břevny. Oběma rukama sevřel rukojeť. Padající Yennefer se chytila řemene pochvy na jeho zádech a trhla jím, až mu zapraščelo v kloubech. Most opět zaskřípal a sklonil se ještě více, téměř svisle.

"Yen..." zasípal zaklínač. "Udělej něco... Nějaké kouzlo, hrome!"

"Jak?" slyšel její zoufalý i vztekly šepot. "Já přece visím!"

"Puť se jednou rukou!"

"Nemůžu..."

"Hej!" volal shora Marigold. "Držte se? Haló!"

Geralt se s odpovědí neunavoval.

"Podejte sem lano!" rozčiloval se někde nad nimi minstrel. "Hněte sebou, do prdele!"

Vedle Marigolda se objevili Sekáči, trpaslíci a Gyllenstiern. Geralt zaslechl Boholtova tichá slova:

"Počkej, zpěváku. Ona co nevidět spadne. Potom zaklínače vytáhneme."

Yennefer, svíjející se na Geraltových zádech, zasyčela jako zmije. Pás, na němž visela, se mu bolestivě zařízl do prsou.

"Yenn, můžeš najít oporu? Nohama? Můžeš něco udělat nohama?"

"Jo," vzlykla. "Kopat."

Geralt mrkl dolů na řeku. Zahlédl pár klád, které ještě voda ženoucí se mezi skalisky neodnesla, mršinu koně a mrtvolu muže v barvách Caingornu. Pod skalami, v průzračně smaragdové tůni uviděl větvenitá těla velkých pstruhů, lenivě se pohybujeících proti proudu.

"Držíš se, Yen?"

"Zatím... Ano..."

"Vytáhni se. Musíš najít oporu..."

"Ne... nemůžu..."

"Dejte mi lano!" křičel Marigold. "Copak vám všem přeskočilo? Spadnou oba."

"Možná, že to bude lepší," soudil neviditelný Gyllenstiern.

Most zaskřípal a zvolna začal klouzat dolů. Geralt necítil prsty, zaťaté na jílci dýky.

"Yen..."

"Buď zticha... A nevrť se..."

"Yen?"

"Neříkej mi tak..."

"Vydržíš?"

"Ne," řekla odevzdaně. Už nebojovala, jen mu visela na zádech mrtvou, bezvládnou tíží.

"Yen?"

"Drž hubu!"

"Yen, odpusť mi."

"Ne. Nikdy!"

Něco klouzalo dolů. Rychle. Jako dlouhý, tenký had. Bílým přísvitem svítící lano, plazící se a svíjející jako živé, nahmatalo pohyblivým koncem Geraltův krk, sklouzlo mu pod paže a uvázalo se do volné smyčky.

Čarodějka se nahlas nadechla. Čekal, že vzlykne. Mýlil se.

"Pozor!" varoval je shora Marigold. "Vytáhneme vás! Mordochu! Kennete! Zaberte! Nahoru!"

Škubnutí, bolestný, dusivý stisk napínajícího se lana. Yennefer zhluboka vydechla. Jeli nahoru. Rychle, drhnouce těly o drsné dřevo.

Nahoře Yennefer vstala první.

VII.

"Z celé kolony," hlásil Gyllenstiern, "jsme zachránili jedno spřežení, králi, nepočítaje povoz Sekáčů. Z oddílu přežilo sedm mužů. Na druhé straně propasti už není žádná cesta, jen příkrá stěna a sráz, kam až skalní hrana dovolí dohlédnout. Kdoví, jestli se zachránil někdo z těch, jenž byli vzadu, když spadla lavina." Nedamír neodpověděl. Eyck z Denesle stanul zpřímá před králem, upíraje na něj horečnatě se lesknoucí oči.

"Pronásleduje nás hněv bohů," zvolal a vztáhl ruce k nebi. "Zhřešili jsme, králi Nedamíre. Měla to být svatá výprava - výprava proti zlu. Ano, každý drak jest vtěleným zlem. Já, setkám-li se se zlem, lhotejně je nemím - já je rozdrťím patou... Zničím. Tak kážou bohové a Svatá Kniha."

"Co to blábolí?" svrástil čelo Boholt.

"Nevím," odpověděl Geralt, dávaje do pořádku ohlávku své kobyly. "Nerozuměl jsem ani slovu."

"Tiše," napomenul je Marigold. "Snažím se zapamatovat, co se dá. Můžu to využít, když to převedu do rýmů."

"Svatá Kniha nám zvěstuje," rozkřičel se zaníceně Eyck, "že z hlubiny vystoupí drak, ohavný plaz mající sedm hlav a deset rohů! A na jeho hřbetě pak pojedou žena v purpuru a šarlatu, a zlatý pohár bude třímát v dlani, a na čele jejím skvět se bude nesmazatelné znamení všelikého a veškerého smilstva!"

"Tu znám!" zaradoval se Marigold. "To nemůže být žádná jiná než Cilie, žena radního Sommerhaldera."

"Utiš se, básníku," napomenul jej Gyllenstiern. "A ty, rytíři z Denesle, buď té lásky a mluv srozumitelněji."

"Proti zlu, králi," pokračoval Eyck, "je nutno vytáhnout s čistým srdcem a svědomím, s hlavou vztyčenou! A koho zde vidíme? Skřety-pohany zrozené v temnotách a temným mocnostem se klanějící! Čarodějníky - rouhače, osobující si božská práva a privileje! Zaklínače - proměněnce, prašivého a nepřirozeného vyvrhele. Divíš se, že nás postihl trest? Králi Nedamíre, dosáhli jsme hranice možností! Nezkoušejme, kam až sahá shovívavost bohů. Zapřísahám tě, králi, očisti naše řady od špíny a kalu."

"Ani slovo o mně," postěžoval si Marigold. "Básníky nepočítá. A to jsem se tak snažil."

Geralt se usmál na Yarpenu Zigrina. Trpaslík sice bezděčně hladil sekeru, zasunutou za opaskem, avšak cenil zuby a očividně se náramně bavil. Yennefer se k nim obrátila zády, dávajíc okatě najevo, že až k pasu roztržená sukně ji zajímá víc než Eyckovo kázání.

"Poněkud jsi to přehnal, rytíři," ozval se ostře Dorregaray. "Byť nepochybně ze šlechtných pohnutek. Seznamovat nás s tím, co si myslíš o čarodějích, trpaslících či zaklínačích považuji za zcela nepotřebné. Všichni jsme si na podobné názory samozřejmě už zvykli, nicméně to z tvé strany není ani slušné ani rytířské, pane Eycku. A pro mne navíc i nepochopitelné, když právě ty, a nikdo jiný, použiješ zakletou elfí šňůru, abys zachránil životy zaklínače a čarodějky. Z tvých slov by člověk málem usuzoval, že se radši budeš modlit, aby spadli."

"Aby ho mor..." zašeptal Geralt Marigoldovi. "To on nám hodil lano? Eyck? Ne Dorregaray?"

"Čaroděj ne," odpověděl minstrel. "Skutečně Eyck."

Geralt nedůvěřivě zakroutil hlavou. Yennefer tiše zaklela a otočila se.

"Rytíři Eycku," oslovila svého zachránce s úsměvem, který mohl kdokoliv, ovšem s výjimkou Geralta, považovat za milý a přívětivý. "Jak je to možné? Jsem přece špína a ty zrovna mne zachraňuješ před jistou smrtí."

"Jsi především dáma, paní Yennefer," uklonil se upjatě rytíř. "A tvá sličná a čistá líc mi dovoluje věřit, že se jednoho dne zřekneš prokletého bludu čarodějnictví."

Boholt vyprskl.

"Děkuji ti, rytíři," řekla chladně Yennefer. "Rovněž zde zaklínač Geralt ti děkuje. Poděkuj, Geralte."

"To mě dřív trefí šlak," zahučel zaklínač s odzbrojující upřímností. "Za co? Jsem přece prašivý vyvrhel a moje hrubě nesličná líc nedává nijakou naději na případnou nápravu. Šlechtný rytíř Eyck mě z propasti vytáhl nechtě, vlastně jen proto, že jsem se držel půvabné dámy jako klíště. Kdybych tam visel sám, ani prstem by nehnul. Nemýlím se, rytíři?"

"Mýlíš se, pane Geralte," pravil bludný rytíř trpělivě. "Nikommu, kdo jest v potřebě, neodepřu pomoc. Dokonce ani někomu takovému, jako je zaklínač."

"Tak vidíš. Poděkuj," opakovala přísně čarodějka. "A omluv se. Jinak dokážeš, že přinejmenším v tvém případě měl pan Eyck naprostou pravdu. Nedokážeš žít s lidmi. Jsi jiný. Tvoje účast na této výpravě je veliký omyl. Její důvod postrádá smysl. Rozumnější bude odejít. Copak jsi to ještě nepoznal? Pochop to už konečně!"

"O jakém důvodu ses to zmínila?" zajímal se Gyllenstiern. Čarodějka na něj pohlédla, leč neodpověděla.

Marigold s Yarpenem Zigrinem se na sebe významně usmáli - tak, aby si toho čarodějka všimla.

Zaklínač pohlédl Yennefer do očí. Byly studené jako led.

"Omlouvám se a děkuji, rytíři z Denesle," sklonil hlavu. "Děkuji všem zde přítomným. Děkuji vám za ochotu, za brzkou záchranu. Slyšel jsem zezdola, jak jste se jeden přes druhého hrnuli na pomoc. Všechny vás prosím o odpuštění. Ovšem s výjimkou paní Yennefer, které děkuji, aniž bych ji o cokoli prosil. Vyvrhel dobrovolně opouští společnost, vyvrhel vás už má totiž dost. Sbohem. Buď zdrav, Marigolde."

"No tak, Geralte," zahlaholil Boholt. "Co ti to přeletělo přes nos. Nedělej z komára velblouda. Vykašli se..."

"Lidiii!!!!"

Od východu z údolí pádil Kozojed a několik Holopolitanů, s nimiž byl na zvědách.

"Co je? Co tak ječí?" zvedl hlavu Modroch.

"Lidi... Milostivý pane..." lapal po dechu švec.

"Vymáčkni se, člověče," ponoukl ho Gyllenstiern s palci zaklesnutými za zlatý pás.

"Drak! Tam! Drak!"

"Kde?"

"Za průsmykem... V dolině... Pane, on je..."

"Na koně!" zavelel Gyllenstiern, nenechávaje ho dokončit.

"Mordochu, na vůz!" zahřměl Boholt. "Bidlo, koně!"

"Ideme, ogaři!" zahulákal Yarpen Zigrin. "Hrr na tu potvoru, fenapes!"

"Hej, počkejte!" Marigold si hodil loutnu přes rameno. "Geralte, svez mě."

"Naskoč si."

Průsmyk ústil do suťoviska. Směrem dolů balvanů ubývalo a svah klesal do travnatého kotle, obklopeného vápencovými stěnami, v nichž se černaly otvory četných jeskyní. Tři úzké soutěsky, koryta dávno vyschlých bystřin, tvořily kromě průsmyku, z něhož přišli, jediné cesty do kotliny a ven.

Boholt, který jako první projel suťoviskem, zadržel koně a stanul v třmenech, aby viděl přes skalní bariéru, navršenou před vstupem do kotle.

"Och, mor..." vydechl. "To není možné."

"Co je? Co se děje?" volal přijíždějící Dorregaray.

Yennefer seskočila z vozu Sekáčů, opřela se o skalní blok, vyhlédla přes něj, couvla a protřela si oči.

"Co se děje, Doholte?" křičel Marigold, vyhlízející přes Geraltovo rameno. "Co tam vidíš?"

"Ten drak... je zlatý."

Ne dále než sto kroků od průsmyku, odkud sestoupili, ve směru k severní úžlabině, na mírném svahu seděl ON.

Dlouhou, štíhlou šíjí ohnutou do oblouku, hlavu skloněnou na klenutý hrudník, napjaté přední nohy ovinuté stočeným ohonem. Byla v něm, v jeho pozici a způsobu jakým seděl, určitá překvapivá elegance. Něco téměř kočičího, co jakoby chtělo popřít jeho očividně plazí původ. Nepopíratelně plazí, neboť byl pokryt šupinami - zřetelně se rýsujícími, bijícími do očí jasným leskem ryzího zlata.

Protože drak byl zlatý - zlatý od drápů, zarytých do země, až po konec dlouhého ocasu, sotva znatelně se pohybujícího v trávě porůstající návrší. Upřel na ně velké, zlaté oči, rozepjal široká, blanitá a zlatá křídla a znehybněl.

"Zlatý drak," zašeptal Dorregaray. "Nemožné... Živoucí legenda."

"Nejsou, mrcha, žádní zlatí draci," odplivl si Mordoch. "Vím to natuty."

"Tak co to sedí tamhle v dolině?" zeptal se věčně Marigold. "To je nějaký švindl?"

"Přelud."

"To není přelud," ozvala se Yennefer.

"To je zlatý drak," řekl Gyllenstiern. "Opravdový, živý, zlatý drak."

"Zlatí draci jsou jen v pohádkách."

"Přestaňte," okřikl je Boholt. "K čemu ty řeči. Každý hlupák vidí, že ten drak je zlatý. To je ciráťu - zlatý, modrý, kropenatý nabo károvaný. Není moc velký, budeme s ním hotovi raz dva. Bidlo, Mordochu, vyložít vůz, přichystat nářadí. Jaký je v tom rozdíl, zlatý - nezlatý."

"Rozdíl to je, Boholte," namítl Hrombidlo. "A pořádněj. To nejni ten drak, co ho hledáme. Ten přiotrávenej u Holopole sedí ve svý díře na klenotech. Tenhle tady sedí akorát na prdeli. Na kýho šlaka je nám třeba?"

"Je zlatý, Kennete," zavrčel Yarpén Zigrin. "Viděls už něco takového? Co máš v tejlebeni; nedošlo ti, že jeho koža má věcí cenu než lecjaký poklad."

"A to bez poklesu cen na trhu s drahokamy," dodala Yennefer se zlomyslným úsměškem, určeným zaklínači. "Zigrin má pravdu. Úmluva platí. Je co dělit."

"Hej, Boholte!" houkl Mordoch z vozu, kde s lomezem prohrabával výzbroj. "Co si bérem na sebe? A co na koně? Čím nás ta zlatá potvora počastuje, ha? Ohněm? Párou? Kyselinou?"

"U řasa, to ví leda ona," znejistěl Boholt. "Hola, čarodějové! Říkají legendy něco o tom, jak se dá takový zlatý drak zabít?"

"Jak ho zabít? Jednoduše!" zavřiskl náhle Kozojed. "Jaký s tím strachy, potřebujeme akorát nějaké zabitě zvíře. Nacpem ho jedem a hodíme bestii. Ať zdechne."

Dorregaray na ševce úkosem pohlédl. Boholt si odplivl. Marigold se znechuceným výrazem odvrátil obličej. Zato Yarpén Zigrin si zapřel ruce v bok a roztomile se usmál.

"Co tak civíte?" divil se Kozojed. "Do díla. Poradme se, co do tý mršiny dáme. Ať jsme s obludou fofrem hotovi. Musí to ale bejt něco hrozně jedovatého, odporného nebo shnilého."

"Aha," přisvědčil chápavě trpaslík, stále ještě s úsměvem. "Něco ukrutánsky jedovatého, hnusného aj smradlavého. Víš co, prtaku, mně se zdá, že bys to mohl být ty."

"Cóóó?"

"Hovno! Táhni, hadrlumpe, ať už řa moje oči nevidí!"

"Pane Dorregarayi," přistoupil Boholt k čaroději. "Porad nám. Znáš zkazky a pověsti. Co v nich stojí o zlatých dracích?"

Černokněžník se usmál a zvedl hlavu.

"O zlatých dracích? Není toho moc, ale stačí."

"Posloucháme."

"Poslouvejte tedy pozorně. Před námi sedí zlatý drak. Živá legenda. Asi jediný tvor svého druhu - poslední, který přežil vaše vražedné šílenství. Legendy se nesmějí zabíjet. Já, Dorregaray, vám nedovolím dotknout se toho draka. Rozumíte? Schovejte zbraně, sbalte si svoje saky paky a marš odsud!"

Geralt byl přesvědčen, že vypukne vřava. Mýlil se.

"Vážený mágu," přerušil ticho jako první Gyllenstiern. "Dej si pozor, ke komu hovoříš. Král Nedamír ti může poručit, ať si sbalíš svoje krámy a táhneš k řasu. Ale ne obráceně! Jasně?"

"Ne!" odpověděl zpupně Dorregaray. "To mi jasné není! Já jsem černokněžský mistr a nenechám si rozkazovat od někoho, jehož moc sahá sotva tak daleko, kam může dohlédnout z věže svého ubohého, špinavého hrádku. Jestli teď, Gyllenstieme, vyslovím zaklínadlo a pohnu rukou, můžu tě proměnit ve smrdutý kravinec a tvého usmrkaného krále ještě v něco mnohem ohavnějšího. Je ti to jasné!"

Gyllenstiern nestačil odpovědět, protože Boholt přistoupil k čaroději, chytil ho za rameno a trhnutím obrátil proti sobě. Mordoch a Hrombidlo, mlčící a zamračení, se postavili vedle svého druha.

"Teď mě dobře poslouvej, mágu," řekl potichu obrovský Sekáč. "Ve vlastním zájmu, ještě než zkusíš čarovat a jenom pohnout rukou. Mohl bych ti dlouho vysvětlovat, kam mě můžeš vlézt se svými zákazy a legendami a pitomými žvásty. Ale nemám náladu. Tohle musí stačit jako odpověď."

Boholt zachrchlal, přiložil si palec k nosu a vysmrkal se čaroději na boty.

Dorregaray zbledl jako křída, ale ani se nepohnul. Viděl - stejně jako všichni - řetězový řemdih na loket dlouhé násadě, třímané Mordochem ve spuštěné paži. Věděl - stejně jako všichni - že čas, potřebný k zaklení, by byl nesrovnatelně delší než ten, jež by stačil Sekáčovi, aby mu rozrazil lebku na krvavou kaši.

"Tak," dokončil spokojeně Boholt. "Teď nám pěkně poslušně půjdeš z cesty. A kdyby na tebe ještě přišlo nutkání otevřít hubu, radši si do ní rychle nacpi hrst trávy. Poněvadž jestli ještě jednou uslyším tvoje mečení, do smrti na mne nezapomeneš."

Boholt se obrátil a zamnul si ruce.

"No, Mordochu, Bidlo, do práce, ať nám plaz nakonec ještě neufnknne."

"Nezdá se, že by chtěl fnknout," poznamenal Marigold sledující předpolí. "Jen se na něho podívejte."

Sedící zlatý drak zvedl hlavu na hadí šjí, mávl křídly a udeřil ohonem o zem. "Králi Nedamíre a vy, rytíři!" zaryčel jeho hlas jako mosazná trubka. "Jsem drak Villentretenmerth. Jak vidím, ne všechny vás zadržela lavina, kterou jsem - ne, že bych se chvástal - shodil na vaše hlavy. Dorazili jste až sem. Jak se můžete

přesvědčit, vedou z této doliny pouze tři cesty. Východní k Holopoli a západní do Caingornu - těmi smíte odejít. Však směrem severním nepůjete, pánové, protože já, Villentretenmerth, vám to nedovolím. Je-li mezi vámi takový, kdož se mému příkazu podrobit nehodlá, vyzývám jej tímto do pole, na čestný rytířský souboj. Konfesní zbraní a vlastní silou, bez čarování, bez chrlení ohně. Boj bude veden až do úplného poddání se jedné ze stran, neb její neschopností vést jej dále. Čekám na odpověď, vyšlete herolda, jak káže mrav!"

Zůstali stát s otevřenými ústy.

"On mluví," vydechl Boholt. "To jsem nezažil."

"A ještě jak múdro," podivil se Yarpén Zigrin. "Máte kdo šajn, co je to zač, ta konfesní zbraň?"

"Dohodnutá zbraň. Běžná, nezačarovaná," vysvětlila Yennefer. "Zvláštní je něco jiného: s rozeklaným jazykem nemůže žádný plaz srozumitelně hovořit. Ten prevít ovládá telepatii. Dejte si pozor, mohl by číst i vaše myšlenky."

"Nikdo ze mě nebude dělat šaška!" rozčílil se Kennet-Bidlo. "Čestnej souboj? S tupým ještěrem? Hovno! Jdem na něho všichni naráz."

"Ne!"

Ohlédli se.

Eyck z Denesle, na koni a v plné zbroji, s kopím opřeným ve třmeni, vyhlížel mnohem okázaleji, než jen ve svém obnošeném kabátci. Pod zvednutým hledím helmice plály v bledém obličejí horečnaté oči.

"Ne, pane Kennete," pravil rytíř. "Jen přes mou mrtvolu. Nepřipustím, aby v mé přítomnosti doznala újmy rytířská čest. Kdo se pokusí porušit pravidla rytířského souboje..." Eyck hovořil stále hlasitěji, vzrušený hlas se mu chvěl a lámal - "...kdo pohaní rytířskou čest, pohaní mne a vina může být smyta pouze krví. Bestie si žádá souboj? Dobře tedy. Nechť rozhodne soud bohů! Nechť herold ohlásí mé jméno! S drakem je síla tesáků a spárů, krvelačnost a nenávisť, se mnou pak..."

"To je přeca vůl," vzdychl si Yarpén Zigrin.

"... se mnou je pravda a víra, se mnou jsou slzy panen, které ten krutý netvor..."

"Konči, Eycku, nebo se mi udělá zle!" okřikl jej Boholt. "Do pole! Pusť se do draka - namísto toho žvanění!"

"Hej, Boholte, počkaj," zarazil ho trpaslík, škubaje se vzrušením za vousy. "Co naše úmluva? Esli Eyck ještěra složí, sebere polovicu."

"Eyck nic nesebere," vycenil zuby Sekáč. "Znám ho. Bude mu stačit, když Marigold složí baladu o jeho hrdinství."

"Klid!" ozval se Gyllenstiern. "Je rozhodnuto. Proti drakovi stane pravý rytíř, pan Eyck z Denesle. Bude se bít v barvách Caingornu, jako meč a kopí krále Nedamíra. Taková jest královská vůle!"

"Tož tu to máš," zaskřípal zuby Yarpén Zigrin. "Nedamírův meč a kopí. Ten caingorský usoplevec nás oškube jak slépký. Co včil?"

"Nic," zamručel Boholt. "Nechceš si to, doufám, rozdat s Eyckem, Yarpene? Žvaní sice nesmysly, ale když vyleze na koně a chystá se bít, je lepší uhnout mu z cesty, aby ho šlak trefil. Ať jde a zapíchne toho ještěra, a potom se uvidí."

"Drak chtěl herolda," připomněl Marigold. "Kdo jím bude? Můžu já?"

"Ne, ne, to nebude žádné zpívání, Marigolde," zavrtěl hlavou Boholt. "Ať je Yarpén heroldem, má hlas jako pastýřova trouba."

"Coby né," souhlasil Yarpén Zigrin. "Ale dajte mně nějakého zbrojnoša, co bude držet tu Nedamírovu fángli, ať je sečko jaksepatří."

"Hlavně musíš mluvit zdvořile, pane trpaslíku, a dvorně," napomínal novopečeného herolda Gyllenstiern.

"Neučte mňa, jak mám mluvit," vypjal trpaslík hrdé břicho. "Já sem chodíval s poselstvama, tos ještě robil na svoju mamu búúú, chytrolíne."

Drak seděl klidně dál a švihal ohonem, zdálo se, že vesele. Trpaslík popošel blíž, vydrápal se na největší balvan, zachrchlal a odplivl si.

"Herež, ty tam!" zařval jak na lesy. "Mrcho, draku! Slyš a ušiska našpicuj, co ti včil praví herold! To jako já.

Jako nejprvnější sa s tebou chytne čestně obludný rytíř z Denesle, Eyck! A zarazí ti píku do břucha, podle nakázání bohů, pravil, aby ťa zamordoval pro radost ubohým pannám a tuhle Nedamírovi, královi! Fechtuňg mosí byť čestný a podlá regulí, ne abys plul oheň, poněvác sa enem konfesně mosíte bít, dokavad jeden z vás ducha nevyпустí anebo nechcípne! To ti přejeme ze srdca aj z duše! Rozuměls, hade?!"

Drak zívá, zamával křídly a pak rychle sklouzl se svahu na rovný terén.

"Rozuměl, vážený herolde!" zaryčel v odpověď. "Nechť vstoupí v pole šlechtný Eyck z Denesle. Jsemť připraven!"

"Roztomilé, hotová idylka," zahuhlal Boholt, podmračeně sledující Eycka, který zvolna vyjel zpoza skalní bariéry. "K posrání..."

"Drž klapačku," přerušil ho Marigold. "Hled, Eyck se chystá k útoku. Hrome, to bude balada." Minstrel si spokojeně mnul ruce. "Hurá! Sláva Eyckovi!" křikl někdo ze skupiny lučištníků.

"A já," ozval se nespokojeně Kozojed, "bych ho pro jistotu nacpal sírou a nehašeným vápnem."

V poli Eyck pozdravil soupeře zvednutým kopím, sklopil hledí a bodl hřebce ostruhami.

"Hm, hm," pokýval hlavou trpaslík. "Hloupý možná je, ale v útočení na kopí sa vyzná, to sa mosí nechať. Enem sa dívajte."

Eyck, přihrben, pevně zapřen ve vysokém sedle, v plném cvalu sklonil kopí. Drak, navzdory předpokladům, neskočil obloukem, nýbrž přitisknut k zemi, vrhl se naproti útočícímu rytíři.

"Bij ho, Eycku!" zakřičel někdo.

Ačkoli Eyck útočil v prudkém cvalu, neriskoval bezhlavý čelní útok. V posledním okamžiku změnil plynule směr a přehodil kopí nad koňskou hlavou. Míjeje draka, vztyčil se v třmenech a vší silou bodl. Diváci jednohlasně vykřikli. Geralt mlčel.

Drak lehkým, pružným, elegantním obratem uhnul bodnutí, svinul se jako živá, zlatá stuha, bleskurychle se otočil a měkce, takřka jako kočka, sekl tlapou pod koňské břicho. Hřebec zařičel a vyhodil zadkem, jezdec zakolísal v sedle, leč kopí nepustil. V okamžiku, kdy se kůň zaryl nozdrami do země, drak úderem tlapy Eycka doslova smetl ze sedla. Všichni viděli odlétající, utržené plechy brnění; všichni slyšeli zařinčení a zadunění, když rytíř dopadl.

Drak se posadil a přitlačil koně drápatou tlapou k zemi. Sklonil k němu zubatou tlamu. Kůň dušeně zaržal, zazmítal se a ztichl.

Do nastalého ticha zaduněl hluboký hlas draka Villentretenmertha: "Odneste statečného Eycka z Denesle z pole. Není schopen pokračovat v boji. Další, prosím."

"Kurva," řekl Yarpem Zigrin.

VIII.

"Obě nohy," konstatovala Yennefer, vstala a utřela si dlaně do bílého šátku. "A pochroumaná páteř, jak se zdá. Pancíř na zádech měl prohnutý jako po ráně kladivem. Nohy mu zřejmě přerazil dřevec vlastního kopí. Bude to trvat, než se opět posadí na koně. Pokud se ještě vůbec někdy posadí."

"Riziko jeho řemesla," poznamenal Geralt. Čarodějka se zamračila.

"To je vše, co k tomu můžeš říct?"

"Co bys chtěla ještě slyšet, Yennefer?"

"Ten drak je neuvěřitelně rychlý, Geralte. Příliš rychlý, než aby s ním mohl bojovat kterýkoli člověk."

"Rozumím. Ne, Yen. Já ne!"

"Zásady," ušklíbala se opovrživě čarodějka. "Nebo jen obyčejný, prachobyčejný strach? Jediný lidský pocit, který ti zůstal?"

"Obojí," potvrdil nevzrušeně Geralt. "Jaký je v tom rozdíl?"

"Právě." Yennefer přistoupila těsně k němu. "Žádný. Zásady je možno porušit, strach lze překonat. Zabij to zvíře, Geralte. Pro mne."

"Pro tebe?"

"Pro mne. Chci ho mít, Geralte. Jen já. Chci ho mít jen pro sebe."

"Užij svoje kouzla a zabij ho."

"Ne, ty ho zabij. Já kouzly zadržím Sekáče a ostatní, aby ti nepřekáželi."

"Budou při tom mrtví, Yennefer."

"Od kdy ti to vadí? Ty se postarej o draka, já o lidi!"

"Yennefer," promluvil zaklínač chladně. "Nerozumím, potřebuješ toho draka? Tolik tě oslepuje zlatý lesk jeho šupin? Netrpíš přece nouzí, jsi bohatá, slavná. Oč ti tedy jde? Jenom mi neříkej nic o nějakém poslání, prosím tě."

Yennefer mlčela. Kopla do kamene pod nohama.

"Je někdo, kdo mi dokáže pomoci, Geralte. Prý to... Víš přece, co mám na mysli. Prý to není nevyléčitelné. Mám šanci, ještě mohu mít... Chápeš?"

"Chápu."

"Je to složité, náročné, drahé. Ale za zlatého draka... Geralte?"

Zaklínač nepromluvil.

"Když jsme viseli na mostě," pokračovala čarodějka, "o něco jsi mne prosil. Splním tvoji prosbu. Navzdory tomu, co bylo."

Zaklínač se smutně usmál a dotkl se prsty obsidiánové hvězdy na jejím hrdle.

"Příliš pozdě, Yen. Už nevisíme nad propastí. Už mi na tom přestalo záležet. Navzdory tomu, co bylo."

Čekal to nejhorší: oheň, blesky, ránu do tváře, urážky, prokletí. Udivil jej pouhý záchvěv jejích rtů, jediná reakce. Yennefer se pomalu odvrátila. Geralt zalitoval svých slov. Zalitoval pocitu, který ho přinutil vyslovit je. Překročená hranice možností praskla jako struna loutny. Zvedl zrak. Zahlédl, jak Marigold rychle uhnul očima.

"Vida, věc rytířské cti je už vyřízena, panstvo," oznámil Boholt. Postavil se v plné zbroji před Nedamíra, stále se znuděným výrazem sedícího na kameni. "Rytířská čest leží tamhle a jenom tiše kňučí. Poslat Eycka jako vašeho rytíře a vazala byla s odpuštěním hloupá myšlenka. Nemusím ani ukazovat prstem, komu Eyck vděčí za polámané hnáty, že? Tak, máme to s krku, dvě mouchy jednou ranou. Jednoho blázna, který chtěl

oživit bláznivé legendy o tom, kterak udatný rytíř sám přemůže draka. A jednoho darebáka, který chtěl na tom šilenství vydělat. Víš, o kom je řeč, Gyllenstierne? Výborně, teď jsme na tahu my. Drak je náš. Ale Sekáči ho uloví pro sebe."

"A úmluva, Boholte?" namítl kancléř. "Co s naší úmluvou?"

"Na tu seru!"

"To je nestydatost, urážka majestátu!" vykřikl pohoršeně kancléř. "Král Nedamír..."

"Co, král Nedamír?" zahřměl Boholt, opíraje se o široký, obouruční meč. "Přeje si král jít na draka osobně? Anebo chce jeho věrný kancléř nacpat pupek do brnění a postavit se do pole? Proč ne, my rádi počkáme. Měl jsi šanci, Gyllenstierne, kdyby draka dostal Eyck, mohli byste si ho vzít sakumprásk celého a nedat nám ani zlatou šupinku z jeho hřbetu. Ale teď je pozdě. Podívej se kolem. Kdo se bude bít v barvách Caingornu? Druhého takového pitomce jako byl Eyck už nenajdeš."

"To není pravda," vrhl se švec Kozojed ke králi, stále nezúčastněně sledujícímu cosi na obzoru. "Pane králi! Počkej chvíli, než dojdou naši z Holopole, a všichni uviděj. Neposlouchej pyšnou šlechtu, vyžeň nafoukance! Uvidíš, kdo je doopravdy odvážnej, a ne akorát na hubě."

"Zavři držku," poradil mu Boholt, nevzrušeně seškrabující rezavou skrvnku z pancíře. "Zavři držku, šmejde, jinak ti ji zavřu já, až ti zuby vletí do chřtánu."

Kozojed, vidící Mordocha a Hrombidlo v nebezpečné blízkosti, chvatně couval skrýt se mezi holopolské zvědy.

"Králi!" zvolal Gyllenstierne. "Co rozkážeš, králi?"

Znuděný výraz náhle zmizel s Nedamírova obličejem. Mladistvý vladař ohrnul pihovatý nos a vstal.

"Co rozkážu?" zeptal se vysokým hlasem. "Těší mne, že ses na to konečně zeptal, místo abys dál rozhodoval za mne a promlouval mým jménem. A tak už to zůstane! Od této chvíle budeš jen odpovídat na otázky a plnit rozkazy. Toto je první: svolěj naše lidi a dej uložit na vůz raněného rytíře z Denesle. Vracíme se do Caingornu."

"Pane..."

"Ani slovo, Gyllenstierne! Paní Yennefer, vzácní pánové, loučím se s vámi. Na této výpravě jsem ztratil něco času, avšak mnohem víc jsem získal. Hodně jsem se naučil. Díky vám za vaše slova, paní Yennefer, pane Dorregarayi, pane Boholte. A díky za tvé mlčení, pane Geralte."

"Králi," namítl Gyllenstierne. "Proč? Drak je tady, jen rukou sáhnout. Pane, tvůj velký sen..."

"Můj sen," opakoval zamyšleně Nedamír. "Zatím ještě nemám velký sen. A jestli tady zůstanu... Kdoví, možná jej už nikdy ani mít nebudu."

"A Malleore? A princeznina ruka?" nevzdával se kancléř, mávaje vzrušeně rukama. "A trůn? Králi, tamní lid tě uzná jen..."

"Seru na tamní lid, jak by řekl pan Boholt," zasmál se Nedamír. "Trůn Malleore bude můj, protože mám v Caingornu tři sta železných jezdců a půldruhého tisíce pěších, proti jejich tisícovce všivých štítovníků. Takže nic jiného, než mne uznat, jim stejně nezbude. A jejich princezna, ta tlustá nána... Nepotřebuji její ruku, ale něco úplně jiného - musí mi porodit dědice. Potom ji můžu klidně nechat otrávit, metoda mistra Kozojeda. Nyní splň rozkaz, Gyllenstierne! A bez řečí!"

"Opravdu," pošeptal Marigold Geraltovi. "Hodně se naučil."

"Hodně," přisvědčil Geralt, nespouštěje z očí svah, na který se vrátil vítěz souboje. Zlatý drak sklonil klínovitou hlavu a rozeklaným, šarlatovým jazykem lízal něco v trávě. "Ale nechtěl bych být jeho poddaným."

"Co se bude dít teď? Co myslíš?"

Zaklínač si pozorně prohlížel malé, šedozelené stvoření, třepetající netopýřimi křídélky mezi zlatýma nohama skloněného draka.

"A ty, Marigolde? Co na to všechno říkáš ty?"

"Jaký to má význam? Jsem jenom básník, Geralte. Můj názor nemá žádnou cenu."

"Pro mne má."

"Tak ti to povím. Abys věděl, Geralte, had, dejme tomu zmije, anebo ještěrka, mlok, se mi hnuší. Štítím se té havěti a bojím. Ale ten drak..."

"No?"

"On... On je krásný, Geralte."

"Díky, Marigolde."

"Za co?"

Geralt nacvičeným pohybem sáhl na přezku pásu na prsou a přitáhl ho o dvě dírky. Zvedl pravou ruku, ověřil si, zda je jílec meče ve správné poloze. Marigold jej sledoval vykulenýma očima.

"Geralte! Ty chceš..."

"Ano," řekl klidně zaklínač. "Je opravdu hranice možností. Mám už toho dost. Odjíždíš s Nedamírem, Marigolde, nebo zůstaneš?"

Minstrel se sklonil, opatrně a pečlivě uložil loutnu mezi kamení a vzpřimil se:

"Zůstanu. Říkals hranice možností? To bude pěkný název pro mou baladu."

"Může se stát, že už žádnou baladu nesložíš, Marigolde."

"Gerate?"

"Hm?"

"Nezabíjej. Můžeš?"

"Meč je meč, Marigolde. Když se už jednou vytasí..."

"Aspoň se pokus."

"Pokusím."

Dorregaray se zasmál, otočil se k Yennefer a Sekáčům, a ukázal na vzdalující se caingornské.

"Tam odchází Nedamír," řekl. "Nevydává již žádné rozkazy, ústy Gyllenstiernovými ani svými. Dostal rozum, odchází. Dobře, že jsi zůstal, Marigolde. Můžeš začít skládat tu svou baladu."

"O čem?"

"O tom," vytáhl čaroděj z podpaží hůlku, "kterak černokněžník, mistr Dorregaray, rozehnal chamrad, která chtěla zločinně ubít posledního zlatého draka, který zůstal na světě. Stůj, Boholte, ruce pryč od sekery! Ani se nehni, Yennefer! Marš, bando, za Nedamírem! Táhněte odtud! Ke koním, na vůz. Varuji vás, kdo udělá jen jeden neopatrný pohyb, po tom zbude jenom dým a trocha popela. Já nežertuji!"

"Dorregarayi," zasyčela Yennefer.

"Mistře čaroději," začal smířlivě Boholt. "Nemůžeš..."

"Mlč, Boholte! Řekl jsem, že toho draka necháte na pokoji. Legendy se nesmí zabíjet. Čelem vzad a odchod!"

Yennefer využila chvilkové Dorregarayovy nepozornosti, její ruka vystřelila dopředu - a země okolo čaroděje vzplála modrým ohněm. Zvedl se vír štěrku a vyrvaných drnů. Plameny obklíčený čaroděj zakolísal. Přiskočil k němu Mordoch a udeřil ho pěstí do obličeje. Dorregaray upadl, z jeho hůlky vyšlehl rudý blesk, leč neškodně uhasl mezi balvany. Hrombidlo přiskočil z druhé strany, nakopl ležícího čaroděje, ustoupil o krok, aby ho kopl ještě jednou. Geralt skočil mezi ně, odrazil Hrombidla, tasil meč a vodorovně sekl. Mířil mezi nárameník a přední plech, avšak odrazil jej Boholt širokou čepelí svého obouručáku. Marigold nastavil nohu Mordochovi, ale nadarmo - padající Sekáč se chytil básníkovy vesty na prsou a praštil ho mezi oči. Yarpen Zigrin přiskočil zezadu a úderem toporem sekery do ohbí kolen podrazil minstrelovi nohy.

Geralt se piruetou vyhnul Boholtovu meči a lehce sekl útočícího Hrombidla. Strhl mu jen ocelovou náloketnici. Bidlo odskočil, klopýtl a upadl. Boholt hekl a rozehnal se mečem jako kosou. Geralt přeskočil nízko svištěcí ostří, jílcem meče uhodil Boholta doprostřed prsního plátu, odrazil ho a sekl. Mířil do obličeje. Když Boholt viděl, že nestihne ránu svou těžkou zbraní odrazit, vrhl se dozadu, padaje naznak. Zaklínač k němu přiskočil a...

V tom okamžiku ucítil, jak ztrácí zemi pod ochromenýma nohama. Překvapeně sledoval, jak se obzor stává do svislé polohy. Ještě se zbytečně snažil zkřížit prsty do ochranného Znamení, když těžce dopadl bokem na zem. Meč mu vypadl z ochrnuté ruky. V uších mu hučelo a šumělo.

"Svažte je, dokud účinkuje zakletí," ozvala se Yennefer někde shora a z velmi, velmi daleka. "Všechny tři."

Dorregaray a Geralt, ohlušení a bezvládní, se dali připoutat k vozu bez odporu. Marigold se bránil a vzpouzel, tak dostal ještě před svázáním do zubů.

"Na co je vázat, zrádce, psí syny?" vřeštěl okolo poskakující Kozojed. "Rovnou je utlouct a basta."

"Ty sám jsi syn, a kdyby enem psí," houkl na něho Yarpen Zigrin. "To bysem urážel všech psů. Zmizni!"

"Ale hrdina," skuhral Kozojed. "Uvidíme, jestli bude stejnej hrdina, až přitáhnou naši z Holopole, a že jich bude. Potom se uká..." Yarpen, při jeho postavě neuvěřitelnou rychlostí, přiskočil k ševci a vzal ho toporem přes hlavu. Vedle stojící Mordoch přidal důkladný kopanec. Kozojed proletěl několik sáhů vzduchem a zaryl se papulou do štěrku.

"To vás přijde draho!" zavřeštěl ze země. "Všechny vás..."

"Ogaři!" zařval trpaslík. "Skopajte mu řiť! Mordochu, lapni ho, dratvysyna!"

Kozojed na víc nečekal, vyskočil a metelil si to směrem k východní soutěsce. Za ním prchali holopolští zvědové. Řehtající se trpaslíci za nimi házeli kamením.

"Hnedka se tu lepší dýchá," pochvaloval si Yarpen Zigrin. "Tož, Boholte, dáme sa do toho draka."

"Pomalů," řekla varovně Yennefer a vztáhla ruku. "Dát můžete leda nohy na ramena. Všichni, jak tady stojíte."

"Cože?" Boholt se přihrbil a v očích mu nebezpečně zablýsklo. "Co to blábolíš, zatracená čarodějnice?"

"Padejte za ševcem a jeho bandou!" poručila Yennefer. "Všichni! S drakem si poradím sama. Nekonfesní zbraní. A to mi ještě před odchodem můžete poděkovat. Nebýt mých kouzel, ochutnali byste zaklínačského meče. Pohni sebou, Boholte, než se rozzlobím. Varuji vás, znám zakletí, kterým z vás všech udělám v mžiku oka eunuchy. Stačí, abych jen mávla rukou."

"No ne," zavrčel Boholt. "Moje trpělivost dosáhla hranice možností. Nenechám ze sebe dělat vola. Bidlo, podej mi klanici z vozu. Mám dojem, že i já budu potřebovat nějakou nekonfesní zbraň. A pak taky někomu zmaluju prdel. Nechci ukazovat prstem, ale asi jistě mizerné čarodějnicki."

"Jen to zkus, halamo. Postaráš se mi o zábavu."

"Yennefer," pronesl vůdce trpaslíků vyčítavě. "Proč?"

"Možná se prostě nechci dělit, Yarpene."

"Ba, to je lidský obyčej," pousmál se Yarpen Zigrin. "Tak lidský, že skorém až gnómský. Svoju národu nakonec najdem aj u vědmy. Poněvác ani já sa nechcu dělit, Yennefer."

Bleskově švihl rukou. Železná kulička, která se neznámo kdy a jak dostala do jeho dlaně, zasvištěla vzduchem a zasáhla Yennefer doprostřed čela. Než se omráčená čarodějka stačila vzpamatovat, visela již za ruce nad zemí, držena Mordochem a Bidlem, a jeden z trpaslíků jí provazem svazoval nohy. Yennefer vztekle zaječela, avšak další z Yarpenovů "ogarů", stojící za ní, jí přehodil přes hlavu uzdu a pevně utáhl. Kožený řemen se jí zařízil do otevřených úst a zdusil její křik.

"Tak co, Yennefer," přistoupil k ní Boholt. "Rukou už nemávneš. Jakkpak ze mě teď uděláš toho eunucha, co?"

Uškubnul jí límeček kabátku, roztrhl blůzku pod ním. Yennefer, dušená uzdou, jen zasípala.

"Teď nemám čas," pokračoval Boholt, nestydatě ohmatávaje polonahou čarodějkou. "Musíš chvíli počkat. Jen co vyřídíme draka, pobavíme se spolu. Přivažte ji pevně ke kolu, hoši. Obě ručičky k loukotím, aby ani prstem nepohla. Tak. A zatím si nechejte zajít chuť, o pořadí rozhodne to, jak se kdo vyznamená proti drakovi."

"Boholte," ozval se spoutaný Geralt tiše, klidně, zlověstně. "Dej si pozor. Najdu si tě třeba na konci světa."

"Divím se ti," odvětil stejně klidně sekáč. "Na tvém místě bych o něčem takovém ani nepípl. Znáš mě, proto musím tvoji hrozbu brát smrtelně vážně. Asi tě budu muset odstranit, zaklínači, nemám jiné východisko. Takže se k tobě brzy vrátím. Mordochu, Hrombidlo, na koně!"

"Zábava skončila," řekl Marigold. "K šlaku, proč jsem se do toho jenom zamíchal?" Dorregaray se svěšenou hlavou pozoroval husté kapky krve, pomalu mu odkapávající z nosu na břicho.

"Přestaň na mě tak nestydatě čumět!" křikla na Geralt čarodějka, svíjející se v poutech v marné snaze nějak zakrýt odhalená ňadra. Zaklínač poslušně odvrátil hlavu, Marigold ne.

"Na to, co vidím," usmál se trubadúr, "jsi užila dozajista plnou bečku mandragorového elixíru, Yennefer. Máš pleť jako šestnáctka."

"Drž hubu, sviňáku!" zaječela čarodějka.

"Kolik ti je vlastně let, Yennefer?" nenechal se odbýt Marigold. "Dvě stě? No, řekněme sto padesát. Ale jsi zachovalá, to musím..."

Yennefer natáhla krk a plivla po něm, ale netrefila.

"Yen," řekl vyčítavě zaklínač, otíraje slinu z ucha o rameno.

"Ať nečumí!"

"Ani mě nenapadne," odsekl Marigold, nespouštěje oči s obnažené čarodějky. "Kvůli ní jsme v téhle bryndě. Můžou nás podřezat jako ovce. Ji akorát znásilní, a to v jejím věku..."

"Mlč už, Marigolde," řekl zaklínač.

"Kdepak. Právě jsem se rozhodl složit baladu o dvou kozách. Prosím, nerušte mne."

"Marigolde," popotáhl Dorregaray krvácejícím nosem. "Mohl bys to brát vážně."

"Beru to vážně, doprdele!"

Železnými a koženými součástmi zbroje obtěžkaný Boholt se za pomoci trpaslíků vydrápal na koňský hřbet. Mordoch s Hrombidlem již seděli na svých valaších, křížem přes sedla položené olbřímí, dvouruční šaršouny.

"Dobrá," zachrčel Boholt. "Jdem na něj."

"Není třeba!" zahřměl dračí hlas. "Já jsem přišel za vámi!"

O kamenný val se opřely drápaté tlapy a nad ním se na dlouhé šiji vztyčila zlatá hlava. V otevřené tlamě se leskly dvě řady trojhranných zubů, pod zrohovatělými víčky sveřepé hadí oči se svíslou zřítelnicí.

"Nemohl jsem se vás dočkat," oznámil drak Villentretenmerth, prohlížeje si je. "Přišel jsem tedy sám. Jak vidím, do boje se moc nehnete."

Boholt vzal uzdu do zubů a oběma rukama sevřel meč.

"Mof fe netěf," zahuhňal s řemenem v ústech. "Jfme pípípfaveni."

"Já rovněž," řekl drak, prohnul hřbet a zvedl ohon.

Boholt se rozhlédl. Mordoch a Hrombidlo zvolna, s okázalým klidem obklíčili draka ze dvou stran. Vzadu čekali s připravenými sekerami Zigrinovi trpaslíci.

"Aaargh!" zaryčel Boholt, kopl patami boky svého koně a zvedl meč. Drak se nahrbil, přitiskl hrud' k zemi a shora, přes hřbet jako štír šlehl ocasem. Nemířil však na Boholta, nýbrž na Mordocha, útočícího z boku. Zasažený sekáč se za rachotu a řinčení svalil i s koněm. Cvailem se ženoucí Boholt řal širokým obloukem, leč drak těžkému meči lehce uhnul. Boholt div nevypadl ze sedla. Drak se otočil, zvedl se na zadní a sekl drápy po Hrombidlovi. Jediným švihnutím rozerval koňský bok i stehno jezdce. Boholt v sedle mocně zakolísal, nicméně se mu podařilo znovu nabýt rovnováhu a obrátit koně. Zahryzl se do uzdy a opět zaútočil. Drak smetl úderem ocasu dotírající trpaslíky a vrhl se vstříc jezdci. Přitom jakoby mimochodem důrazně přišlápl Hrombidla, který se snažil vstát. Boholt, škubaje hlavou, pokoušel se řídit cválajícího koně, jenže

drak byl nepoměrně rychlejší a obratnější. Chytře obešel svého protivníka zleva, aby mu ztížil seknutí a tlapou jej srazil z koně. Padající jezdec ztratil ještě v letu meč a přílbu, padl naznak na zem a uhodil hlavou o kámen.

"Ústup, ogaři! Do skal!" překřičel Yarpén Zigrin skučením Mordocha, přivaleného padlým koněm. Trpaslíci utíkali na svých krátkých nohách, až jim vousy vlály. Drak je nepronásledoval. Spokojeně se posadil a rozhlédl se okolo.

Mordoch se svíjel a řval pod koněm, Boholt ležel bez hnutí a Bidlo lezl z pole jako obří, železný krab.

"Neuvěřitelné," zašeptal Dorregaray. "Neuvěřitelné..."

"Hele!" křikl Marigold, cloumaje pouty až se celý vůz zachvěl.

"Co je to? Tamhle! Podívejte se!"

Od východní úžlabiny se blížil oblak prachu a už bylo slyšet i dusot kopyt, rachtot vozů a křik. Drak tím směrem otočil hlavu.

Na rovinu se vyřítily tři velké povozy, plné zbrojného lidu. Rozděly se a začaly obkličovat sedícího draka.

"To je holopolská domobrana, pakáž mizerná!" zvolal Marigold. "Obešli prameny Braa. Podívejte, na prvním voze jede Kozojed."

Drak se sklonil a postrčil směrem k vozu drobného, šedozeleného tvorečka. Pak uhodil ocasem o zem, mocně zařval a vrhl se Holopolanům v ústrety.

"Co je to?" zeptala se překvapeně Yennefer. "Vidíš, co to k nám běží, Geralte?"

"To, co před námi drak bránil," odvětil zaklínač. "To, co se nedávno vylíhlo v některé jeskyni, zřejmě v severní soutěsce. Z vejce saně, kterou Kozojed otrávil."

Dráček přiklopýtal na nejistých nožkách k vozu, zapištěl, zapanáčkoval a bez váhání se přitiskl k čarodějčině boku. Yennefer s rozpačitým výrazem nahlas vydechla.

"Líbíš se mu," usoudil Geralt.

"Je malý, ale už není hloupý," vyprskl Marigold a zavrtěl se v poutech. "Koukejte, kam strká hlavičku, Šikula, teď bych chtěl být na jeho místě. Hej, mrně, utíkej! To je Yennefer - postrach draků. A zaklínačů. Tedy hlavně jednoho zaklínače."

"Ticho, Marigolde!" okřikl ho Dorregaray. "Podívejte se tam! Už ho mají, aby je lepra sežrala!"

Těžké vozy se s rachotem řítily na útočícího draka.

"Bijte ho!" ječel Kozojed, držící se vozkových ramen. "Bijte ho, sousedi, co se do něj vejde! Nešetřete potvoru!"

Drak obratně uskočil před prvním spřežením, ježícím se vidlemi, kosami a sudlicemi, ale dostal se mezi další dva, z nichž na něj hodili velkou, dvojitou rybářskou síť. Upadl, převalil se, svinul dlouhé tělo a trhl tlapami. Oka sítě s praskotem povolila. Mezitím ho však už omotaly další sítě, vržené z prvního vozu, který se již stačil vrátit. Oba další vozy se rovněž obrátily a blížily k uvězněnému drakovi.

"Máme štiku v síti!" řehal se Kozojed. "teďko ji oškrábem šupiny!"

Drak zařval a vydechl oblak páry. Holopolští seskakovali z vozů a hrnuli se na něj. Drak zařval ještě jednou, zoufalým, chvějícím se hlasem.

Ze severní úžlabiny přišla odpověď - vysoký, bojový pokřik. S rozevlátými copy, za pronikavého hvizdu a blýskání šavlí, se ze soutěsky divokým tryskem vyřítily...

"Zerrikánky!" vykřikl zaklínač, bezmocně cloumaje pouty.

"U ďasa!" přidal se Marigold. "Vidíš to, Geralte?"

Zerrikánky, značice svou cestu porubanými mrtvolami, projely útočníky jako horký nůž máslem a zastavily se až u draka, zmlátícího se v síti. První z přibíhajících mužů přišel okamžitě o hlavu. Druhý se na Veu rozpráhl vidlemi, avšak Zerrikánka, třímajíc šavli v obou rukou, leč hrotem k zemi, sekla vzhůru a rozřala ho od rozkroku až po hrudní kost. Ostatní spěšně ustoupili.

"Na vozy!" hulákal Kozojed. "Na vozy, sousedi! Rozšmelcujeme je koly!"

"Geralte!" vykřikla Yennefer, skrčila nohy a natáhla je stranou pod vůz, ke spoutaným, dozadu zkrouceným zaklínačovým dlaním. "Znamení Ingy! Přepal pouta! Cítíš provaz? Přepal ho, hrome!"

"Naslepo?" namítl Geralt. "Popálím tě, Yen."

"Dělej! Vydržím!"

Poslechl; v prstech složených na čarodějčiných kotnících do magického Znamení, ucítil mravenčení. Yennefer odvrátila obličej a zakousla se do límce, aby nevykřikla bolestí. Dráček se k ní tiskl, pištěl a poděšeně tloukl křídélky.

"Yen?"

"Přepaluj!" zasténala.

Pouta povolila právě ve chvíli, když ohavný zápach pálící se kůže začínal být téměř nesnesitelný.

Dorregaray ze sebe vyrazil podivný zvuk a omdlel. Jeho bezvládné tělo zůstalo viset v poutech.

Čarodějka se s tvářící znetvořenou bolestí narovnávala a zvedla uvolněnou nohu. Vykřikla strašlivým hlasem, plným bolesti a vzteku. Geraltův zaklínačský medailon sebou trhal jako živý. Yennefer mávla nohou proti útočícím holopolským spřežením a vykřikla zaklínadlo. Ve vzduchu to zasvištělo a zavonělo ozónem.

"Bohové," vyjekl ohromený Marigold. "To bude balada, jakou svět neslyšel, Yennefer."

Zakletí vržené nohou se čarodějnicí nevydařilo přesně podle jejich představ. První povoz se vším, co se na něm nacházelo, prostě jen změnil barvu na pampeliškově žlutou, aniž by si toho osazenstvo v bojovém zápalu vůbec všimlo. Zneškodnit následující se jí podařilo lépe - všichni, kdo na něm jeli, se proměnili v obrovské, nohaté žáby, které s ohlušujícím kvákáním odskákaly na všechny strany. Nikým neřízený vůz se převrátil a roztránil na kusy. Splašení koně se hnali pryč, vlekouce za sebou ulomenou oj.

Yennefer se kousla do rtu a ještě jednou zamávala nohou ve vzduchu. Pampeliškový vůz se rázem ztratil v pampeliškovém dýmu a zpitomělí Holopolané se svalili na jednu hromadu. Kola posledního, třetího vozu se znenadání změnila z kulatých na hranaté. Účinek byl okamžitý: koně se utrhli, vůz převrhl a holopolští ozbrojenci letěli na zem. Yennefer, už jen z čiré pomstychtivosti, dál mávala nohou a křičela nová a nová zaklínadla, jimiž měnila Holopolany na želvy, husy, plameňáky a pruhovaná prasata. Zerrikánky zkušeně a metodicky pobíjely ostatní.

Drak konečně rozerval síť na cáry, zamával uvolněnými křídly, vznesl se a se řevem se vrhl na Kozojeda, kterému se podařilo vyváznout a nyní zbaběle prchal z místa ostudné porážky svých rodáků. Běžel jako zajíc, jenže drak byl rychlejší. Geralt, vidící otevírající se tlamu s tesáky ostrými jako dýky, sklopil zrak. Marigold přidušeně vykřikl. Yennefer se s tváří bílou jako plátno zhroutila stranou a zvracela pod vůz. V dolině bylo slyšet jen kuňkání, kejhání a kvičení proměněných Holopolanů.

Vea se postavila před Yennefer. Ohavně se ušklíbla, rozkročila se a rozmáchla se šavlí. Bledá čarodějka zvedla nohu.

"Ne," řekl Borch, řečený Tři Kavky. Seděl na kameni, na kolenou choval uklidněného a očividně spokojeného dráčka.

"Nezabijeme paní Yennefer," pokračoval Villentretenmerth. "Už to není třeba. Co víc, nyní jsme paní Yennefer zavázáni za neocenitelnou pomoc. Odvaž je, Vea."

"Rozumíš tomu, Geralte?" zašeptal Marigold, mnoucí si ochromená zápěstí. "Víš, co se praví v té staré pověsti o zlatém draku? Zlatý drak může..."

"... na sebe vzít jakoukoli podobu. Včetně lidské. Také jsem o tom slyšel. Ale nevěřil jsem."

"Pane Yarpene Zigrine!" zavolal Villentretenmerth na trpaslíka, křečovitě se držícího na skalní stěně dobrých dvacet loktů nad zemí. "Co tam hledáš? Sviště? Pokud si dobře vzpomínám, není to tvoje oblíbená pochoutka. Slez se svými ogary dolů a postarej se o sekáče. Potřebují pomoc. Nebude už žádné zabíjení."

Marigold křísil Dorregaraye, který se stále neprobral z mdlob, a po očku, nedůvěřivě sledoval zerrikánské bojovnice, obezřetně obcházející bojiště. Geralt mazal hojivou masť čarodějčiny popálené kotníky. Yennefer skřípala zuby a mumlala pomocná zaříkávadla. Zaklínač ji ošetřil a vstal.

"Zůstaňte tady," řekl. "Musím s ním mluvit."

Yennefer, syčíc bolestí, se rovněž postavila.

"Půjdu s tebou," prohlásila a chytila ho pod paži. "Můžu, Geralte? Prosím."

"Se mnou, Yen? Myslel jsem..."

"Nemysli," přitiskla se k jeho boku.

"Yen."

"Už je to v pořádku, Geralte."

Pohlédl jí do očí. Byly teplé. Jako dřív. Sklonil hlavu a políbil ji. Její ústa byla měkká, horká a dychtivá. Jako dřív.

"Tři Kav... Villentretenmerthe..." řekl zaklínač. Yennefer vzala látku sukně do prstů a uklonila se jako před králem.

"Moje jméno by se dalo do vaší řeči volně přeložit jako 'Tři černí ptáci'," vysvětlil s úsměvem

Villentretenmerth. Pohládl hlavičku mláděte, držícího se drápky jeho předloktí a pokračoval: "Chaos a Řád, pamatuješ, Geralte? Chaos je násilí - řád je obrana před ním. Stojí za to, jít až na kraj světa, postavit se násilí a zlu, nemám pravdu, zaklínači? Zvláště, stojí-li odměna za to, vzpomínáš? Tentokrát stála. Toto je skutečný poklad saně Myrgtabrakke, té otrávené u Holopole. To ona mne zavolala, abych zastavil zlo, jež ji ohrožovalo. Myrgtabrakke už odletěla, brzy po tom, kdy odnesli z pole Eycka z Denesle. Měla dost času, zatímco se její nepřátelé hádali a rvali. Ale nechala zde svůj poklad, mou odměnu."

Dráček vesele zamával křídly.

"Takže ty jsi vlastně..."

"Ano," přisvědčil Villentretenmerth. "Takové jsou už časy. Bytosti, které jste si zvykli označovat za netvory, se již dost dlouho cítí být stále více ohroženy vámi - lidmi. Samy, jednotlivě si již nedokážou pomoci. I moje plemeno potřebuje Ochránce. Takového svého... zaklínače."

"A cíl? Ten, který se nachází na konci cesty?"

"Tady je," zvedl tázaný předloktí. Dráček poplašeně vypískl. "Právě jsem jej dosáhl. Díky němu přetrvám, Geralte z Rivie, a dokážu, že není žádné hranice možností. I ty jednou nalezneš svůj cíl, zaklínači. Přetrvat mohou všichni. I ti, kteří se liší. Buď zdrav, Geralte. Buď zdráva, Yennefer."

Čarodějka silně stiskla zaklínačovu paži a zachvěla se. Villentretenmerth vstal a pohlédl jí zpřímá do očí. Tvářil se nezvykle vážně.

"Promiň mi mou upřímnost a přímočarost, Yennefer. Máte to napsáno ve tvářích, nemusím ani číst ve vašich myslích. Jste si navzájem souzeni - ty a zaklínač. Ale nic z toho nebude. Vůbec nic. Lituji."

"Vím," šeptla pobledlá Yennefer. "Já vím, Villentretenmerthe. Ale já chci také doufat a věřit, že ani pro mne není hranice možností. Nebo přinejmenším v to, že je ještě velmi, velmi daleko."

Ke Geraltovi přiběhla Ve a dotkla se jeho ramene a vyhrkla rychle pár slov. Její pán se zasmál:

"Geralte, Ve říká, že bude dlouho vzpomínat na noc "U zadumaného draka". Bude se těšit, že se ještě někdy setkáme."

"Cože?" zajímala se Yennefer, mhouříc podezřívavě oči.

"Ale nic," odbyl ji zaklínač. "Villentretenmerthe..."

"Poslouchám, Geralte z Rivie."

"Můžeš přijmout každou podobu. Jakoukoliv chceš?"

"Ovšem."

"Proč člověk? Proč Borch s třemi černými ptáky v erbu?"

Villentretenmerth se mírně usmál.

"Nemám zdání, Geralte, za jakých okolností se před dávnými věky setkali vzdálení předkové našich ras. Nicméně je skutečností, že drakům není snad žádný tvor odpornější než člověk. Člověk vzbuzuje v dracích nevysvětlitelný, instinktivní odpor. Já se liším. Já vás... mám rád. Buďte zdraví."

To nebyla stupňovitá, rozmazaná proměna, ani mlhavé chvění doprovázející přeludy. Bylo to bleskové - rychlejší než mrknutí oka. Na místě, kde ještě před okamžikem stál kučeravý rytíř v tunice s třemi černými ptáky, seděl mohutný, zlatý drak. Sklonil před nimi hlavu na dlouhé šiji a rozepjal zlatá křídla, oslnivě se třpytící v paprscích slunce. Yennefer hlasitě vydechla.

Jedna z dívek, sedících v sedlech, zamávala rukou.

"Ve," oslovil ji zaklínač. "Mělas pravdu."

"Hm?"

"On je opravdu nejkrásnější."

Střípek ledu

I.

Zdechlá ovce, napuclá a vzduťá, se ztuhlýma nohama, trčícíma k obloze, se pohnula. Geralt, dřepící u zdi, pomalu vytahoval meč. Dával si pozor, aby přitom nezazvonil o kování pochvy. Hromada odpadků ani ne deset metrů od něj se pomalu vyboulila a zavlnila. Zaklínač se zvedl a vyskočil dřív, než k němu stačila z otevřeného smetiště dorazit vlna smradu.

Z odpadků proti němu najednou vyrazilo chapadlo, zakončené oblým, válcovitým, trny naježeným kyjem.

Zaklínač se pevně postavil na zbytky rozbitého nábytku, kymácející se na hromadě shnilé zeleniny, po krátkém zabalancování se mu podařilo získat rovnováhu, pak jedním úderem meče odsekl palcátovitou přísavku chapadla. Okamžitě uskočil, teď ale sklouzl z prken a zapadl až po pás do hnojště.

Smetiště vybuchlo, vyrazila z něj hustá, smradlavá sprška, střepy hrníčků, zplesnivělé hadry a světlé nitky kysaného zelí - a zpod nich se vyvalila obrovská hlízovitá masa, beztvářá jako groteskní brambor, bijící do vzduchu třemi chapadly a pahýlem čtvrtého. Znehybnělý, ve smetišti uvízlý Geralt, řal ze široka a hladce odsekl další chapadlo. Dvě zbývající, silná jako větve starého stromu, na něj tvrdě dopadla a vrazila jej ještě hlouběji do třesaviska. Příšera k němu postupovala, orala smetiště jako na laně vlečený sud. Spatřil, jak tlustá hlíza puká a odhaluje širokou tlamu, plnou velkých, hranatých zubů.

Dovolil chapadlům, aby ho uchopila kolem pasu a s mlasknutím vytrhla ze smrduté břečky, aby jej vlekla ke svému tělu, krouživými pohyby se nořícímu do smetiště. Zubatá tlama zuřivě a divoce zaklapala. Zaklínač, přivlečený k té hnusné tlamě, uchopil oběma rukama meč a bodl; čepel se měkce, lehoučce zapíchla.

Odporný, nasládlý pach znemožňoval dýchání. Bestie zasyčela a oťrásla se, chapadla uvolnila sevření a křečovitě bičovala vzduch. V odpadcích zabředlý Geralt bodl ještě jednou, rovně; čepel odporně zaskřípala na vyceněných zubiskách. Nestvůra zabublala a ztichla, hned nato se ale nafoukla a se syčením na zaklínače vystříkla páchnoucí sliz. Geralt začal prudce hýbat nohama, uvězněnými ve shnilé břečce, pak se vrhl kupředu, rozrážeje smetě hruď jako plavec vodu, sekl ze všech sil seshora, celým tělem nalehl na čepel, vnikající do hlízy přímo mezi světle fosforeskující oči. Nestvůra bublavě zanaříkala, roztřásla se a rozlila po hromadě svinstva jako propíchnutý puchýř, z něhož vyrážely nepříjemné závanu tepla a smradu. Chapadla se ve shnilotině křečovitě třásla a svíjela. Zaklínač se vyhrabal z husté kaše a dostal se na sice nepřilíh jistou, ale přece jen pevnější půdu. Cítil, že se mu do boty dostalo něco lepkavého a hnusného, co mu stéká po lýtku. Honem ke studni, pomyslel si, co nejdřív se umýt, zbavit se toho hnusu. Umýt se. Chapadla nestvůry sebou ještě jednou plácla o smetiště a znehybněla.